

Veto

Leuven Studentenweekblad
Jaargang 14, '87-'88
Nr. 19, dd. 15 februari 1988
ISSN: 0773-5162

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verantw. Uitg.: Didier Wijnants
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
☎ 016/22.44.38

Valentijn

Sint Valentijn is door onze schouw gekropen. Vijfenzestig lezers hebben zijn aanwijzingen (of de orders van hun lief) gevolgd. In deze Veto fluisteren, zoemen of brullen de verliefde harten in mekaars oren. Misschien zoekt iemand zelfs jouw oor... Smelt dan op pagina 6.

Schrijven

Er is een verschil tussen Schrijven en Schrijven. Het eerste is wat Shakespeare en Kafka deden. Het tweede is een activiteit waar we - aldus gerenommeerde personaliteiten - niet op moeten neerkijken. Vooral niet als mensen daar prijzen mee verdienen en als die prijzen de pan uit swingen. Schrijven maar. Pagina 7.

Zobist

Jij bent er misschien ook zo één, zo'n jobist die niet meer weet van wat hout pijn maken na de afschaffing van "twee-uren-regeling". Want als iemand het slachtoffer is van deze maatregel, dan is het wel de student die een beetje geld wil verdienen. We hebben nog eens alle feiten op een rijtje geplaatst, we hebben er een interpretatie aan gekoppeld en dat zootje is terecht gekomen op pagina 5. Smakelijk.

Kond

Laat ons even iets aankondigen, daar zijn we namelijk goed in, naar het schijnt: Sportraad viert feest, de hele week lang, en er gebeurt vanalles. De rest verklappen we hier niet want dan wordt deze aankondiging langer dan het artikel op pagina 2.

KU Leuven pest homoseksuelen Er is geen plaats meer in de herberg

"In allerlei middens is homoseksualiteit meer bespreekbaar geworden", zo zegt F. Marivoet, een protestantse dominee, aan het begin van zijn interview met het tijdschrift Lumina, een bijwijken dissident pamflet voor theologie en spiritualiteit. Deze aanhef doet verrassend tam aan, doch is het begin van een stevig pleidooi voor meer begrip en erkenning van homofiele binnen de Kerk en de katholieke gemeenschap. Hopelijk lezen de professoren van de fakulteit Godsdienstwetenschappen Lumina met aandacht. Hopelijk komt het zelfs onder ogen van de bewindslieden aan deze unief. Deze personen voeren de laatste jaren immers een steeds explicieter wordende hetze tegen de 'Roze Drempeel', het Leuvense homo- en lesbiennecentrum.

De Roze Drempeel ontstond 19 jaar geleden als Studentenwerkgroep Homofilie uit de Universitaire Parochie. Later werd de naam veranderd in 'Roze Drempeel'. In dat 'tijdperk De Somer' kende de Roze Drempeel nog geen noemenswaardige tegenwerking van de toen nog min of meer ruimdenkende Akademische Overheid. Toch kwam het reeds geregeld tot diskriminerende toestanden. De vrije verenigingen hadden in die tijd een plaats in de akademische agenda. De Roze Drempeel wierp volgens sommigen echter een smet op dit officiële boekje. Hierdoor werd in 1981 plots geweigerd nog één enkele vrije vereniging op te nemen. Omwille van probleemgeval Roze Drempeel werden ze er allemaal tegelijk uitgelayout. Kwestie van niet te diskrimineren in de diskriminatie.

Kalvarietocht

Na het overlijden van De Somer mocht onze universiteit een nieuwe bewindspluig verwelkomen. De leefomstandigheden voor de Roze Drempeel begonnen van toen af danig te verslechteren.

Reeds verschillende jaren had de Roze Drempeel zonder problemen meegewerkt aan de organisatie van de universitaire veertiendaagse rond relatievorming en seksualiteit. Vorig akademiejaar werd hun medewerking echter afgewezen. Als gevolg daarvan zette de Roze Drempeel in mei '87 een eigen veertiendaagse rond seksualiteit op poten, samen met het Jongeren Advies Centrum (JAC) en het Vluchtuis.

Maar er bleek in die weken onverschijnlijk veel fout te lopen. Tijdens de 'alternatieve veertiendaagse' was er telkens wel iets niet in orde: gereserveerde lokalen waren 15 minuten voor het begin van de avond nog steeds niet geopend, diaprojektoeren werken niet, aangevraagde microfoons waren niet voorhanden...

Dit akademiejaar heeft de Roze Drem-

peel weer met dezelfde problemen te kampen. De Roze Drempeel kreeg eind augustus formeel verbod van Raf Maschelein om een standje te bevolken tijdens de inschrijvingen in de Universiteitshallen. Direkte aanleiding zijn de "kontroversiële avonden tijdens de veertiendaagse", aldus de voorzitter van de Raad voor Studentenaangelegenheden.

Bovendien weet Maschelein te vertellen dat er verschillende afkeurende reacties van binnen en buiten de universiteit gehoord zijn tegen het feit dat de Roze Drempeel subsidies ontvangt van het FKK (de Financiële Controle Commissie, de instantie die de vrije verenigingen subsidies toewijst). Bij monde van Maschelein krijgt de Roze Drempeel verbod opgelegd om nog langer reclame te maken voor activiteiten die doorgaan in universitaire gebouwen.

Dekaan Casteels van de fakulteit geneeskunde schrijft een brief naar het Buro van Akademische Raad waarin staat dat "dit toch niet geduld kan worden in onze universiteit". En Maschelein beweert in een gesprek met een verantwoordelijke van het JAC dat hij een brief heeft gekregen van de Rektor, waarin staat dat "het onduidelijk is dat een dergelijke organisatie, die hopelijk niets te maken heeft met deze universiteit, zo'n avond (i.c. rond 'ongewenste zwangerschap', nvdr) organiseert."

Hogerhand

Bij de organisatie van een nieuwe veertiendaagse over de seksualiteit weigert het medisch centrum mee te werken, waarschijnlijk uit vrees voor hogerhand. Wanneer de Universitaire Overheid, in de persoon van Maschelein, de verantwoordelijken van de Roze Drempeel aangaande hun veertiendaagse op het matje roept, luidt het verwijt uiteraard: waarom willen jullie niet samenwerken?

Een ander voorbeeld: de Roze Drem-

Vervolg op p. 4

STUDENT AID - Vorige week werd half België op stelten gezet voor hongerend Afrika. Samen op de foto staan, met BMX-fietsjes rijden, pannekoeken eten en grote glazen Rodenbach drinken: het bracht allemaal veel geld op. Ook de kringen zetten hun beste beentje voor. De studenten-tandheelkunde controleerden de gebitten van de Leuvense studenten. TAND AID? Weet je: van lekker eten en drinken tegen de armoede krijg je evengoed kiespijn. (Foto Hendrik Delagrance)

Frans Boenders over het Oosten

"De media lokken vandaag het geweld mee uit"

"Het Oosten" is geen onbekend begrip in onze westerse regio's. Vaak oefent dat werelddeel ook een sterke aantrekkingskracht op ons uit. Frans Boenders, BRT 3-figuur en hoofdredakteur van het cultureel maandblad "Kunst & Cultuur", is er eveneens door gefascineerd. Woensdag 17 februari is hij te gast op het debat "Eurazië of Aziopa", georganiseerd door Eeos. Boenders heeft zelf een aantal reizen door Azië ondernomen en stootte daarbij op enkele gegevens die voor hem onlosmakelijk met "het Oosten" verbonden zijn.

Boenders: «Ik trap een open deur in, maar "het Oosten" wordt vooral gekenmerkt door de samenhang in de cultuur. Je kan spreken van een soort ondeelbaarheid tussen het religieuze, het economische, het sociale, het intellectuele, enzoverder. Dat begint ten oosten van Griekenland en neemt verder oostwaarts steeds scherpere vormen aan. In het Westen is die samenhang kapotgemaakt door onze technologische samenleving, die een soort algemeen geldig wetenschappelijk-technologisch patroon heeft opgelegd. Het is als een korset waarbinnen alles moet beantwoorden aan criteria van rationaliteit en redelijkheid.»

«Het Oosten neemt dit patroon de laatste tijd helaas steeds meer van het Westen over. Het is namelijk juist het technologische aspect van onze cultuur dat hen zo aantrekt. Het meest uniforme,

het minst persoonlijke dus en vooral het aspect dat het minst aanleiding geeft tot een samenhangende visie.»

Veto: Als belangrijk kenmerk van de oosterse wereld noemt u in uw boek "De goden in het Oosten" de grote verdraagzaamheid van de verschillende religieuze groepen tegenover elkaar. U relativiseert dat ook onmiddellijk door er op te wijzen dat die verdraagzaamheid plots kan omslaan in fanatieke intolerantie. Hoe valt dat te rijmen binnen één cultuur en ligt de nadruk de laatste tijd niet meer op de intolerantie dan op de verdraagzaamheid?

Boenders: «Mijn boek "De goden in het Oosten" is geschreven vóór de grote oorlog in Sri Lanka. Toen ik in Sri Lanka filmde, was het nog een paradijs. De laatste acht jaar is dat paradijs in een

bloedbad veranderd. Hoe kan dat nu? Geweld is altijd wel aanwezig geweest in de oosterse kulturen, maar de media en de technologische mogelijkheden hebben het geweld een zeer inhumane karakter verleend. Vroeger kon het bijvoorbeeld wel eens gebeuren dat een Hindoe en een Boeddhist elkaar de schedel insloegen. Dat is afschuwelijk, maar dat is één schedel en één wraakactie en eventueel nog een tegenwraakactie. Als je een bom kunt plaatsen die in een autobus 40 mensen doodt, dan is dat niet enkel een vermenigvuldiging met 40. Het geweld heeft dan ook een heel ander karakter gekregen: het is anoniem geworden. Dat anoniem geweld lokt anoniem tegengeweld uit. Je krijgt dus een eskalatie van geweld, die niet meer te vergelijken is met het geweld dat zich vroeger voerde.»

Hare hare

«De media, die in het Oosten een nog veel vreemder lichaam zijn dan hier en daardoor een veel grotere impact hebben, hebben dat geweld zeker indirect mee uitgelokt. Stel dat je een terrorist bent, en je weet: wanneer ik een bom in een bus gooi, worden de beelden ervan

Vervolg op p. 8

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejahr en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort. Behoudens deze restrictie worden brieven geplaatst zoals ze ons bereiken.

Burundi

Hoe lang nog die wekelijkse portie Zuid-Afrika? Is dit nu werkelijk het enige land waarin Veto geïnteresseerd is? Er bestaan ter wereld ontelbare landen (de meeste andere Afrikaanse landen en alle "socialistische paradijzen") waar de mensenrechten op een veel brutelere wijze geschonden worden dan in Z.A. Leiden jullie aan een soort obsessie of zoets? Jullie zien zowaar overal een racistisch spook opduiken. Wisten jullie dat de V.S. en Canada ook thuisland hadden voor hun indianen? Ik stel voor dat we die landen boycotten (eet geen Mac Do-

nald-hamburgers meer, bijvoorbeeld). Ikzelf denk eraan om een "boycot Burundi" Comité op te richten. In dit land heerst immers een zwarte stam (ongeveer 20 % van de bevolking) over alle andere stammen (of moet ik zeggen: "The people"). Deze ondemocratische overheid moet geboycot worden. Help mee aan een rechtvaardiger en democratischer Burundi! Boycot Burundi!

Bert De Witte

Pamflet

Met verbazing lezen wij de "Veto" van 8 februari jl. Daar werd o.a. melding

gemaakt van het feit dat Protea en N.S.V. aan de poort van het Rektoraat pamfletten aan het uitdelen waren, "waarin ze de bevrijdingstheoloog Hurley de titel "specialisatie molotov-cocktails" mee-gaven. Mag ik er u evenwel op wijzen dat dit pamflet enkel door Protea-KUL is uitgegeven. Dit stond trouwens onderaan het pamflet duidelijk te lezen. De zinsnede in "Veto" is dus een verkeerde lijke insinuatie.

In het interview met Mgr. Hurley staat te lezen dat "het blijkbaar alleen de tegenstanders van het apartheidssysteem zijn die de voor- en nadelen van de economische sankties afwegen en het probleem op een genuanceerde wijze benaderen." Blijkbaar wil "Veto" hiermee insinueren dat Protea geen tegenstander zou zijn van het zgn. apartheid-regime". Niets is minder waar. Indien uw redakteurs de moeite zouden nemen om op onbevooroordeelde manier te komen luisteren naar onze avonden, en op objectieve manier een verslag zouden neerpennen, zal duidelijk blijken dat uw aangehaalde stelling neerkomt op het voor werkelijkheid aannemen van uw eigen wens. Ik kan u bovendien verzekeren dat het precies dit zorgvuldig afwegen is, dat ertoe heeft geleid tot ons standpunt. Protea kan zich tegen economische strafmaatregelen omwille van de uiterst negatieve gevolgen voor de wel-

vaart van de hele bevolking van Zuid-Afrika en omdat inmiddels is gebleken dat sankties op politiek vlak precies het tegenovergestelde hebben bereikt dan datgene wat ze ermee bedoelden (cf. Hurley's uitspraken op BRT-aktueel van dinsdag 2 februari).

Pascal Heyman
Protea-KUL

haar rechten kent zonder dat we daarvoor naar het aards paradijs moeten rossen... Volgende keer beter?

J. Declercq

Hakenkruis

Wanneer eindelijk eens een nationaal-socialistisch hakenkruis op de voorpagina van uw blad, al dan niet als advertentie? Ik was verheugd te kunnen vaststellen dat Veto en de redactie ervan eindelijk eens "kleur bekend", al ruikt die kleur dan naar bloed... Ik wacht met spanning op uw volgend nummer!

Ik wil u ook de raad geven aandringskondessen voor uw redakteurs in te richten. Bij Carla Rosseels en Erik Paredis blijkt dit méér dan noodzakelijk: ze vonden er immers niets beter op dan Zuid-Afrika te situeren...aan de Hoorn van Afrika!!! Zoals de lezers weten, ligt de Hoorn van Afrika verschillende duizenden kilometers meer ten noordoosten (Somalië, Eritrea, Abessinië of Ethiopië). Omdat de blote waarheid

Nvdr: Veto is in eerste instantie een nieuwsmiddeel en dat betekent dat we de belangrijkste gebeurtenissen uit de actualiteit verslaan. Wanneer de universitaire overheid op voorstel van de studenten van deze universiteit een eredoktoraat toekent aan de anti-apartheidstrijder Mgr. Hurley dan besteden wij daar ruimschoots aandacht aan vandaar het tweedelige dossier over Zuid-Afrika en het interview met Mgr. Hurley. Van zodra het Burundi-komitee van Bert De Witte enige activiteiten ontploopt, zullen wij ook daar de nodige ruimte voor vrijmaken.

Verder wensen wij niets liever dan dat Protea zich achter de strijd van de zwarten zou scharen. Maar het blijft ongeacht standpunten pro of kontra, grof en ongenuanceerd Mgr. Hurley een specialist in molotov-cocktails te noemen.

En tenslotte moeten we J. Declercq nog feliciteren; hij heeft als eerste de diepe ernst van onze rubriek bovenaan de voorpagina weten bloot te leggen.

Feestweek bij Sportraad

Voor wie er niet genoeg van krijgt

Meerdaagse bacchanalen lijken de laatste tijd aan populariteit te winnen. Misschien heeft het met Charles Bukowski te maken, alhoewel we ook al hebben kunnen vaststellen dat de kafes tegenwoordig vroeger sluiten. Laatst stond we om zes uur 's morgens aan de deur van ons stamkafé te rammelen, en die bleek op slot te zijn! Aan de andere kant zijn de feestweken van fakulteitskringen en andere obscure organisaties amper nog op handen en voeten te tellen (dit mag u bekijken zoals u wil). Deze week is het aan Sportraad om de beentjes uit te slaan.

Natuurlijk gebeurt dit bij Sportraad op een iets gezondere manier. In plaats van alcohol, laten ze de adrenaline sneller stromen. Dinsdagavond opent Sportraad zijn driedaagse met een Karnavalschaats-TD, op de ijsbaan van Haasrode. Het is de bedoeling dat je er verkleed heentrekt. Bussen zullen af en aan rijden tussen het centrum van Leuven, de Thier Brau en de ijsbaan.

Woensdag moet het hoogtepunt plaatsvinden. Vanaf 14.00 uur starten in

het Sportkot de eindrondes van de interfacultaire bekercompetities. Ergens binnen dit blad kun je daarvan het - weliswaar nog onvolledige - programma vinden. Na de finales staan een paar wedstrijden met "echte topsporters" op het programma. Zo is er om 19.00 uur een demonstratiewedstrijd rolstoelbasket, met onder andere Paul Van Winckel.

Hét evenement van de avond wordt beslist de volleybal-wedstrijd tussen

Roelare en Lennik. Lennik is de laatste tijd in mindere doen, maar kaapte onlangs toch een mooie vierde plaats weg op het pre-Olympisch kwalificatietoernooi van Amsterdam. Ze mochten daar aantreden bij gebrek aan een heuse Belgische ploeg. West-Flanders Volleyball Team Knack Roelare staat momenteel aan de leiding van de Belgische volleybal-competitie. Men scherpe de messen voor dit Brabants-Westvlaamse duel, vanaf 20.30 uur in de Sporthal van het Oud Gebouw van het Sportkot.

Op donderdagavond roept Sportraad zijn aanhangers naar de Grote Aula voor de tweede Interfacultaire Sportkwis. Leo Vanderelst (Club Brugge) presenteren teert de kwis, en er worden nog talrijke andere sportvedettes verwacht.

Overigens kan wie er dan nog niet genoeg van heeft, al beginnen te denken aan het 5de Leuven Internationaal Studenten Sport Toernooi (LISST) op 2, 3, 4 en 5 maart aanstaande. Op die dagen ontvangt Leuven zowat 500 buitenlandse studenten. Sportraad is nog steeds wanhopig op zoek naar slaappleaatsen en begeleiders voor die studenten. Geïnteresseerden nemen contact op met Sportraad, Tervuursevest 101; dat is gewoont het Nieuwe Gebouw op het Sportkot. Telefoonnummer 016/20.62.03. Vragen naar Aintzane of Valeer.

Lode Desmet

Woensdagavond wordt er op het Sportkot flink wat afgevolleyed. In de namiddag zijn er de bekerfinales, en 's avonds spelen de topklubs Lennik en Roelare tegen elkaar. De kans dat de Westvlamingen het halen is zeer groot. Waarmee hun superioriteit nog maar eens bewezen is. Denken ze. Die Westvlamingen. (Foto Archief)

Zij die gaan sterven groeten u

NIEUW GEBOUW

13.00 u	Finale handbal dames Apolloon - Cité	1/2-finale handbal heren Katechetika - Cité	1/2-finale handbal heren Ekonomika - Apolloon
14.15 u	1/2-finale basket dames Apolloon - VTK/Cité	1/2-finale basket dames Ekonomika - VRG	1/2-finale volley dames Pedagogie - LBK
15.15 u	1/2-finale basket heren Apolloon - Chemika	1/2-finale basket heren Ekonomika - Medika	1/2-finale volley heren (Apoll - VTK) of (Eko - Poli)
16.15 u	3e/4e plaats handbal heren	Finale handbal heren	3e/4e plaats basket dames
17.30 u	Finale basket heren	Finale basket dames	3e/4e plaats basket heren

OUD GEBOUW

13.00 u	1/2-finale volley dames: (Apolloon - TerBank) of (Ekonomika - Wina)
14.15 u	1/2-finale volley heren: (LBK - Medika) of (VTK 1 - Wina)
15.30 u	3e/4e plaats volley dames
16.30 u	3e/4e plaats volley heren
17.30 u	Finale volley dames
18.45 u	Finale volley heren

KUNSTGRASVELD

15.00 u	3e/4e plaats voetbal heren: Politika - Wina
16.30 u	Finale voetbal heren: Apolloon - Psychologie

MINIVOETBAL ROOD TERREIN

14.00 u	3e/4e plaats minivoetbal heren: VRG - (LBK/Campus Irena)
15.30 u	Finale minivoetbal dames: Apolloon - Wina
16.45 u	Finale minivoetbal heren: Germania - (LBK/Campus Irena)

Veto, jaargang 14 nr. 19 dd. 15 februari 1988

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredektie: Geert Coene

Redaktiesekretaris: Didier Wijnants

Redactie: Lode Desmet, Filip Dutoit, Walter Pauli, Johan Reyniers, Carla Rosseels, Jan Van der Linden, Koen Van Muylem, Herwig Willaert

Doka: Hendrik Delagrange, Filip Dutoit, Peter Vermeiren

Lay-out en vormgeving: Geert Coene, Lut De Boel, Lode Desmet, Filip Dutoit,

Marc Heerenboer, Luc Janssens, Trui Moerkerke, Walter Pauli, Carla Rosseels,

Jan Van der Linden, Koen Van Muylem, Didier Wijnants, Herwig Willaert

Tekeningen: K.wal, Urbis

Medewerkers: Benoit Lannoo, Trui Moerkerke, Jan Opsomer, Marc Sys, Sint

Valentijn, Geert Van Eckert, Tine Vanheesvelde, Mark Vansteenkiste

Eindredactie: Lode Desmet

Oplage: 8000 exemplaren

Zetwerk: Alfaset Leuven

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 250,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 600,-; over

te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste donderdag voor verschijnen om 14.00 uur op

het redaktieadres bezorgen

Redactievergadering: iedere vrijdagnamiddag om 15.00 uur

Protest van VTK en Ekonomika

Berichten uit de eigen buik

Nu al weer twee weken geleden werden André Leysen en Mgr. Denis Hurley eredoctors van de KU Leuven. Dit gebeurde op een plechtige Akademische Zitting die evenwel niet rimpelloos verliep, tot ongenoegen van de Akademische Overheid maar ook niet helemaal naar de zin van bepaalde studentengringen, waarvan er twee, VTK en Ekonomika, via een persbericht reageerden. De uitreiking werd verstoord door een tiental studenten (de rest werd deskundig buiten gehouden) van de Sociale Raad van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko), die met een fluitconcert en pamfletjes uiting gaven aan hun ongenoegen over de onderscheiding van Leysen. Met *Leysen valt Botha in de prijzen* luidde de slogan.

De studenten klaagden de inkonsequente aan van de Universitaire Overheid, die enerzijds (op voorstel van de studentoverkoepeling) aartsbisschop Hurley lauwerde voor zijn jarenlange, kristelijk geïnspireerde verzet tegen het Zuidafrikaanse Apartheidsregime, maar anderzijds in Leysen de zakenman onderscheidde die verschillende economische banden met Zuid-Afrika onderhoudt. En dat terwijl Mgr. Hurley zelf pleit voor economische sankties jegens zijn land. Hij bevestigde één en ander trouwens in een interview dat vorige week in Veto verscheen.

"Het apartheidssysteem is rampzalig. De vernietiging die het systeem veroorzaakt in het leven van de zwarte bevolking, is ongelofelijk. Er moest dus iets gedaan worden om druk uit te oefenen op de blanke regering. Economische sankties leken het enige overblijvende vreedzame middel dat enig effect zou kunnen hebben", aldus Hurley.

De protestactie van Sociale Raad werd door de Akademische Overheid allerminst gesmaakt. Een ontstelde Rektor Dillemans had wel in de grond kunnen zinken. Hij haalde in harde bewoordingen uit naar zijn studenten, die volgens hem "niet als leden van de universitaire gemeenschap mochten beschouwd worden".

Maar ook binnen de studentengemeenschap zelf is lang niet iedereen even gelukkig met het luidrechtige initiatief. Reeds vóór de eigenlijke actie konden opmerkingen worden gehoord, vanuit een hoek die traditioneel nogal afkerig staat tegenover zogenaamde 'harde acties'. De twee grootste kringen van Leuven, Ekonomika, dat niet tot de Loko-koepel behoort en VTK, dat er wel toe behoort, stelden zich in een persbericht openlijk vragen over 'de wijze waarop de actie werd gevoerd en hoe ze tot stand kwam'.

Communiqué

In hun communiqué, dat de dag voor de uitreiking van de eredoctoraten werd verspreid, leggen ze voorts uit waarom ze zich van de actie distantiëren. "Er wordt immers vooral geprotesteerd tegen de politiek-ideologische standpunten van Leysen als patroon en zelfs zijn al dan niet vermeende verleden bij de Hitlerjüngend wordt er op een wansmakelijke wijze bijgehaald."

Leysen, bedacht werd met een Gouden Buis. Sociale Raad ontken echter dat het zwaartepunt van haar actie daar lag.

En los daarvan: het verleden van Leysen bij de Hitlerjüngend is allerminst vermeend. Hij komt er zelf voor uit, zij het in verontschuldigende bewoordingen.

Scheefgaan

Als reden voor het 'scheefgaan' van Sociale Raad wijzen de Vlaams Technische Kring (VTK) en Ekonomika het "gebrek aan representativiteit van Sociale Raad" aan. Sociale Raad verzorgt, als één van de vijf raden van Loko, de studentenvertegenwoordiging in het beheer van de sociale sector (Alma's, Acco, Jobdienst, Huisvestingsdienst, Sociale dienst, enzovoort) en dient te waken over de democratisering van het onderwijs en zou verder, zoals VTK en Ekonomika het stellen, "de spreekbuis moeten zijn van de 29 fakulteitskringen, betreffende de Leuvense sociale problematiek".

De twee kringen constateren niet onterecht dat de belangstelling van de

kringen voor de werking van Sociale Raad stelselmatig achteruit aan het boeren is. De redenering die daarop volgt is evenwel vrij ridikuaal. VTK en Ekonomika: "De huidige student stelt zich a-politiek, meer realistisch en ook individueler op tegenover de maatschappelijke veranderingen. Dit blijkt dan ook duidelijk uit het geringe aantal aanwezige kringen op Sociale Raad."

"Hierdoor wordt het beleid gedeels bepaald door de vrijgestelden en enkele 'geïnteresseerden', vaak niet door een kring afgevaardigd."

Ridikuaal

In plaats van via 'belangwekkende' persberichten haar frustraties de wereld in te sturen, zou VTK er beter aan doen de representatieve basis van Sociale Raad mee te helpen bestendigen, door zelf op de vergaderingen aanwezig te zijn, actief mee te werken en hetzelfde te vragen van de andere kringen. De grootste kring van Leuven zou bijvoorbeeld kunnen meewerken aan een vernieuwde poging om Ekonomika, dat nog steeds geen deel uitmaakt van de Koepel, terug bij de 28 andere kringen te laten aansluiten.

Het is op vergaderingen dat een beleid wordt uitgestippeld, niet in krantenberichten.

Lode Desmet

Perskonferentie KU Leuven

Geen rook zonder vuur

Vier ex-rokende profen hebben vorige week een perskonferentie gehouden. Ex-dekaan Blanpain van de Rechten, al langer berucht om zijn hardnekkige strijd tegen de rokers op zijn fakulteit, en de profen Demeds, Kesteloo en Maddens van Geneeskunde gaven vorige week licht aan hun ongenoegen met de huidige maatregelen ter bescherming van de bevolking tegen het gebruik van tabak, die zij als onvoldoende beschouwen. Zoals je weet, is het tegenwoordig bij Koninklijk Besluit verboden om in openbare gebouwen te roken. Zowel in het Centraal Station van Antwerpen als bij de ingangen van de Grote Aula zijn door het personeel bordjes opgehangen of tegen de muur geschroefd, die het gebruik van tabak moeten tegengaan. Als het van de vier welgeleerde heren afhangt, komen er binnenkort nog drakonischer maatregelen.

Om wereldkundig te maken dat roken een ongezonde bezigheid is, daarvoor hoeft geen perskonferentie in te richten. Zeker de laatste jaren groeide dat bewustzijn bij de publieke opinie. De 'passieve' rokers durven hun tanden nu ook te tonen. In de treinstellen kregen de niet-rokers meer plaats toebedeeld, sigarettenautomaten zijn al jaren verboden in ons land, de sigarettenreklame is (theoretisch) aan heel wat beperkingen onderworpen, en als laatste klap op de tabakspijl verbood Miet Smet - staatssecretaris voor volksgezondheid - het roken in bepaalde openbare plaatsen.

En nog vonden de vier ex-rokers dat niet voldoende. De tabaksproducenten blijven uitpakken met enzame cowboys, storen snorrige mannen, of flitsende bolides op metersgrote affiches en

tallose kulturele en sportmanifestaties. Zoets maakt vooral indruk op de jongeren, en jong geleerd... Een volledig verbod van advertentie of reclame voor tabaksproducten zou hier de enige oplossing bieden. Ook het pruimen en snuiven moeten hieronder worden begrepen want zelfs rookloos tabaksverbruik is schadelijk. Pruimen kan bijvoorbeeld tot mondkeizer leiden.

Meeroken

Minstens evenveel belang dient gehecht aan het mee-roken. Een rookverbod in eetgelegenheden of kafes is er vooralsnog niet, hoewel een aantal onderzoeken duidelijk uitwijzen dat jarenlang passief roken beperkingen van de ademhalingsfuncties oplevert, en zelfs kan leiden tot

een verhoogd risico van longkanker. En zelfs een foetus is een potentieel passief roker. De academici zijn van oordeel dat de niet-rokers nog beter beschermd moeten worden. Gezamenlijke eetplaatsen zouden maar een aparte rookruimte moeten vrijmaken, en daar waar mensen samen moeten werken moet roken helemaal taboe worden. Naast het rookverbod in openbare gebouwen moet tabak ook in de vervoermiddelen worden geweerd, of het nu te land, ter zee, of in de lucht is. Daaronder vallen ook de eigen wagens, want in zo'n kleine besloten ruimte roken is pas echt schadelijk.

Verregaande maatregelen dus, die gepaard gaande met ernstige voorlichting en verhoogde aksjinen voor een totale ommezwaai zouden kunnen zorgen. De heren professoren blijken vastberaden de strijd te willen aanbinden, tot zelfs in het parlement toe, hoewel onbegrip er tegenwind hen opwachten.

Ekonomie

Ook voor onze toch al lamentabele ekonomie zouden deze voorgestelde maatregelen als mokerslagen aankomen. Duitzenden werkplaatsen komen in het gedrang, en de staat verliest hopen aksjinen. Zo donker moet je te toekomst echter niet tegemoet zien, stelt Blanpain. De grote uitgaven veroorzaakt door dat roken zouden ongetwijfeld dalen, denk maar aan de gezondheidssector, het werk- en tijdverlies, of het brandgevaar. Demeds voegt daaraan toe dat een balans opmaken van voor- en tegen in feite immoreel is daar we hier hebben over de gezondheid van vele onschuldige slachtoffers.

Geert Coene
Lode Desmet

REDAKTIONEEEL

Pervers

Het Hiva pakt uit met een livijg onderzoek omtrent studietoeken en studiefinanciering. Het onderzoek naar de hoogte van de studiekosten is in feite een lachertje. De methodologische premissen van dit onderzoek verkrachten op een zo sterke wijze de werkelijkheid dat je de resultaten van dat deel van de studie niet ernstig kunt nemen. De studiekosten zou slechts 80.000 BF bedragen, terwijl de geaktualiseerde gegevens van het Hiva-onderzoek van '79 het veel reëler bedrag van 170.000 BF oplevert. Globaal mag de studie dan niet zoveel voorstellen, sommige deelgegevens zijn wel de moeite waard.

Zoals bijvoorbeeld de vaststelling dat de studiekosten in het Hoger Onderwijs buiten de Universiteit (Hobu) even hoog zijn als aan de unief. Het sterkt ons in onze overtuiging dat er wel degelijk nood is aan een sociale sector voor het Hobu. Die bestaat daar momenteel niet en dat is een diskriminatie.

Een andere belangrijke vaststelling is dat de studiekosten sneller stijgt dan de index. In dit verband moet men ook de evaluatie van de studiefinanciering zien. Het huidige studiebeurzenstelsel scoort niet hoog in de Hiva-studie, integendeel. Niet alleen dekt zelfs de maximumbeurs (81.000 BF) de reële studiekosten verre van volledig, bovendien blijven ze een flink stuk onder de indexevolutie (sinds '79 stegen de beurzen met 11%, de index met 53%). Daar komt bij dat de studiekosten nog sneller stijgt dan de index. De studiebeurzen zijn dus niet alleen te laag, bovendien zijn ze sinds '79 in reële termen met 42% gedaald. Reken daarbij de reële inlevering van de lagere loonklassen onder premier Martens en je ziet de afnemende democratisering zwart op wit voor je. Echt verbaasd zijn we daar niet over. Verontrist zijn we wel, want we willen het anders. Dat de studietoelagen te laag zijn, maakt ook dat ze in werkelijkheid leiden tot een averechts herverdeling. Voor diegenen die omwille van de financiële drempel niet kunnen studeren, is het huidige niveau van de studiebeurzen onvoldoende om hen daartoe wel te bewegen. In hun huidige vorm werken de studietoelagen dan ook slechts in zeer geringe mate democratiserend.

En wat met de leningen? De Hiva-studie maakt duidelijk dat het besparingseffect ervan voor de overheid twijfelachtig is. Daarentegen is het wel zeker dat door leningen de huidige teruglopende democratisering in een stroomversnelling komt. De participatie van de lagere klassen aan het hoger onderwijs zal nog sterker teruglopen, zo blijkt uit de studie.

De CVP kan in haar voorstellen voor de Vlaamse regering wel mooi beweren dat ze het onderwijs verder willen democratiseren, de regering Martens hebben het tegendeel aangehouden. Bovendien staat in het recente regeerakkoord voor de Vlaamse Exekutive een pleidooi voor studieleningen, haaks op de wetenschappelijke Hiva-studie die nota bene door Kelchtermans zelf besteld was. Als woorden en daden zo sterk mekaar tegengesteld geworden zijn, dan zouden we moeten weten hoe laat het is.

BISSEN?
nóóóóóóóóóit
van gehoord

PRINT-SHOP
26, Naamsestraat
LEUVEN
Copy - Offset - Typo

Laagste prijzen

1 F

kwiteit

0,80 F

snelle service

0,70 F

0,60 F

afwerking A tot Z

(016) 23 50 77

Drempelvrees

Vervolg van p. 1

vel vraagt een zaal aan in het Sencie-instituut, ideaal vanwege de centrale ligging. Weliswaar krijgen ze van Studentenaangelegenheden de toestemming een universiteitslokaal te gebruiken, maar niet het aangevraagde. Ze worden doorverwezen naar Arenberg in Heverlee, compleet afgelegen en daarom stukken minder interessant.

Bovendien raadt men de Roze Drempel aan zich tot het Stuc te wenden. Dat is inkonsekvent. Het Stuc staat in deze kwestie immers totaal onafhankelijk van de universiteit, en het is niet de taak van laatstgenoemde om te dekreteren voor welke activiteiten het Stuc plaats moet maken. Ze gaat bijvoorbeeld de Veertiendaagse ook niet doorverwijzen naar de Studio's van Rastelli. Dat de universiteit *zou slechts node* gebouwen aan de veertiendaagse afstaan, getuigt van een vrij bekrompen mentaliteit bij Studentenaangelegenheden. Doorverwijzen naar het Stuc houdt bovendien in dat men de eigen verantwoordelijkheden uit de weg gaat.

Peekaa

Tot overmaat van ramp kampt de Roze Drempel sinds '86 met zware financiële noden. Dit had als onmiddellijk gevolg dat ze hun huis moesten opgeven. Een onderzoek werd gevonden bij het JAC, maar het blééf zoeken naar een betaalbare ruimte voor een kafee.

In de eerste maanden van het huidige academijsjaar, dienden de mensen van de Roze Drempel daartoe een aanvraag in bij Katecheta, de kring van de godsdienstwetenschappen: of ze iedere vrijdagavond de beschikking zouden kunnen krijgen over het kringkafé van Katecheta, 'Peekaa'? Op het presidium van 15 december 18 werd deze aanvraag omstandig besproken en uiteindelijk bijna unaniem goedgekeurd (24 tegen 1). Wanneer de beslissing wordt meegedeeld aan J. Lambrecht, dekaan van Godgeleerdheid, tekent die bezwaar aan. Hij wordt utengedigd op de volgende presidiumvergadering.

Lambrecht zegt daar dat de fakulteit niet kan dulden dat de kring aan 'dergelijke mensen' hun kafee ter beschikking stelt. De naam van de fakulteit zou besmeurd zijn als 'dergelijke gehandicapten' zouden toegelaten worden in de Peekaa. De dekaan veroordeelt het studentstandpunt als 'onw'ij' en stelt dat 'wij als fakulteit niet groepen zijn zo'n daad te stellen'. Het presidium houdt echter voet bij stuk en er volgt een nieuwe stemming. De uitslag is overduidelijk: 18 pro, 2 onthoudingen en 2 kontra. Vanaf dat ogenblik krijgt de Roze Drempel iedere vrijdagavond het kringkafé 'De Peekaa'. Wel werden er in het kontrakt klausules aangebracht die identifikatie met de fakbar uitsluiten.

Kontraschandaal

Er ontstaat hevige konternatie bij het fakulteitsburo. De traditionele student-riendelijke politiek die men er voerde, verandert in een grimmige houding ten

opzichte van het presidium. Zo dreigt men ermee de subsidies naar de kring op te schorten. Bovendien stuurt dekaan Lambrecht op 20 januari een brief naar alle professoren; men vist naar de namen van alle presidiumaanvragers en van de leden van het fakbarbestuur. De beide presidies moeten zich, midden in eksamentijd, herhaaldelijk komen verantwoorden.

Maar ook de andere studenten in Godsdiensdienst voelen zich duidelijk bedreigd. Ze vrezen voor hun latere werkgelegenheid. Er wordt namelijk geluisterd dat zelfs de bisschoppen op de hoogte zouden zijn van de hele kwestie. Anderzijds wordt ook, zeer voorzichtig, voor een offensieve strategie gekozen. Zo circuleert sinds enige tijd binnen de fakulteit een nogal opehmakende nota, geschreven door tot dusver anonieme studenten. Daarin wordt gesproken van "materiele en psychologische intimidatie, terreur".

De auteurs van de nota schrijven: "Het is een gevaarlijk precedent dat professoren zich bemoeien met interne studentenaangelegenheden, en vooral de wijze waarop (sic!). Men heeft niet alleen alle kalmte maar vooral elke stijl verloren. De herverkiezing van een aantal van deze mensen staat voor de deur. Het is dan ook een gepast tijdstip om enkele mensen om hun mening te vragen omtrent de gehele zaak."

Verziekt links

Ook op de laatste Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) werd het probleem aangekaart. Daar blijkt weer eens overduidelijk wat de Universitaire Overheid denkt over de Roze Drempel. Wanneer de voorzitter, Raf Masschelein, in het vuur van z'n betoog warempel zijn akademische waardigheid verliest, spreekt hij van 'zieken' en 'een uiterst linkse organisatie'. Voorwaar een medisch verantwoord standpunt van dokter Masschelein, als hij homoseksuelen met ziekten gelijkshakelt.

Wat men beoogt is dan waarschijnlijk een fraaie universiteit, maar dan wel een met weinig of geen studenten, want die kunnen het imago van onze Alma Mater alleen maar schaden. Een imago van één grote familie, zonder dissidente kinderen of de minste strubbeling. Een modelgezin, waarvan ieder zinnig mens moet snappen dat het voor het grootste deel *façade* is.

Pervers

De overreactie vanuit de akademische overheid heeft nauwelijks veel te maken met het standpunt van de Kerk omtrent homoseksualiteit (zie kadertje). Toch staat elk katholiek puritanisme dan weer in tegenstelling met de houding die de KUL aanneemt tegenover Romes voorschriften inzake wetenschappelijk onderzoek in de genetica op Gasthuisberg. Die kontradiktie bevestigt het vermoeden dat het de KUL eerder, zelfs op de eerste plaats, te doen is om haar imago. Het is in ieder geval een bedrevenende

vaststelling dat er in deze universiteit een terugrijpen bestaat naar de oude mentaliteit van paternalistische bemoeienissen met alles en nog wat. De norm die hierbij gehanteerd wordt, duidt overduidelijk op een revival van conservatieve waarden. Allesszins getuigen de 'zuiveren van geest en daden' van weinig openheid en bereidheid tot dialoog met een bepaalde groep in deze maatschappij. Want of je nu wil of niet, het fenomeen bestaat en zet een aantal traditionele waarden op de helling en nodigt uit tot zelfrelativiteit. Van een 'gemeenschap van universitaire intellectuelen' hadden we eerlijk gezegd meer *glasnost* verwacht.

Walter Pauli

Rechtzetting

Vorige week sloeg ons aardrijkskundig kompas even tilt. In de artikels "Gij zijt mijn zonen niet meer" en "Veto in gesprek met Eredoktor Hurley - Pijnlijk dilemma" raakten we even het noorden kwijt, zodat we Zuid-Afrika benoemden als "de hoorn van Afrika". Bij onze poging de naam "Zuid-Afrika" in een alternatieve manier te omschrijven, wisselden de kaap en de hoorn even van plaats. Zet uw uurwerk op 33 graden, uw kompas op halfeven en kom voor de veiligheid zelf een zandloper.

DE KLOKKEN VAN ROME

Dat lesbisch of homo ('pot' of 'flikker')-zijn vaak sterke reacties en pijnlijke discriminaties uitlokt is zeker. En dat in Vlaanderen heden ten dage nog steeds op grote schaal repressie van homoseksualiteit plaatsgrijpt staat buiten kijf. Ook in de kerk en in katholieke kringen is onderdrukking van homoseksualiteit, en vooral de beleving ervan, reeds vele eeuwen lang een expliciete, uitgesproken constante. Vandaag, in een geëvolueerde maatschappij, houdt de kerk blijkbaar nog steeds aan deze enge en strikte principes. Zo publiceerde de kongregatie voor de geloofsleer einde 1975 een *Verklaring over enkele vraagstukken van de seksuele ethiek*. We citeren: "Immers, volgens de objectieve morele orde zijn de relaties daden die hun noodzakelijke en essentiële oriëntering missen. Zij worden in de Heilige Schrift veroordeeld als zware afwijkingen en zelfs voorgesteld als het droevige gevolg van het afwijzen van God... Het stelt dat homoseksuele handelingen intrinsiek ongeordend zijn en in geen geval mogen worden goedgekeurd."

Inzake pastorale begeleiding spreekt het document over 'bedachtzame mildheid'. Zulks kan moeilijk aan de huidige Akademische Overheid en dekaan Lambrecht worden toegeschreven. Zij schrijven zich eerder te baseren op een recente brief van de Kongregatie voor de Geloofsleer aan de bisschoppen van de katholieke kerk over de pastorale zorg voor homoseksuelen (brief van 1 oktober 1986). Wij citeren opnieuw: "Bijzonder aandacht moet worden besteed aan de praktijk om godsdienstige vieringen en het gebruik van kerkgebouwen voor deze groepen te organiseren, alsook de mogelijkheid katholieke scholen en instellingen van hoger onderwijs ter beschikking te stellen. De toestemming een kerkelijke eigendom te gebruiken kan voor sommigen louter een daad van rechtvaardigheid en naastenliefde lijken, maar is in werkelijkheid in strijd met de doelstellingen waarvoor deze instellingen werden opgericht en kan een bron van misverstand en ergernis worden."

Kommentaar overbodig.

(WP)

PvdA-Putsch binnen Epo

Alle plooiën zijn terug gladgestreken

Wie over het politieke boek debatteert, verwijst bijna automatisch naar de progressieve uitgeverij Epo. Niet ten onrechte, want terwijl vele uitgeverijen (inclusief Kritik) steeds meer literaire publicaties op de markt gooien, blijft Epo stevast het politieke boek met sukses promoten. Maar moeie liedjes duren niet lang, en ook aan het bestaan van 'witte raaf Epo dreigde eind vorige maand abrupt een einde te komen. De oorzaak: een eskalatie van 'misverstanden' die volgens sommigen in een ware paleisrevolutie uitmondde.

De lettergroep Epo staat voor 'Educatie Proletarietische, Proletarische Opvoeding' en werd in 1974 opgericht als drukkerij. Daaruit ontstond een dikke tien jaar geleden een uitgeverij die de 'huisuitgeverij' van het toenmalige Amada werd. Via dit kanaal zou deze linkse partij, die ondertussen haar naam veranderde in Partij van de Arbeid, haar ideeëngoed tot aan de basis laten doorsijpelen. Dat het Epo-fonds van de beginjaren hoofdzakelijk PvdA-lectuur omvatte, hoeft dan ook geen opzien te baren.

Daarin kwam een duidelijke verandering toen Peter Aerts vijf jaar geleden de leiding van de uitgeverij op zich nam. De PvdA bleef de enige aandeelhouder, maar samen met Dirk Cantillon én in samenspraak met de beheerraad begon hij een meer onafhankelijke koers te varen. Onder het motto 'een meer herkenbaar en commercieel profiel' gooiden beide onafhankelijke uitgevers de deuren van Epo open voor auteurs die niet direkt iets te zien hadden met de PvdA. Deze koerswijziging kwam in een stroomversnelling terecht toen de politieke Dossier-reeks van Manteau kon worden overgenomen.

Dit laatste was overigens ook een commercieel sukses. Het aantal publicaties steeg tot zo'n 25-tal titels per jaar, en vorig jaar haalde Epo - uitgeverij, drukkerij en de Antwerpse boekhandel De Groene Waterman - een omzet van meer dan 50 miljoen frank, een groei met 10 miljoen. De uitgeverij nam daarvan ongeveer een derde van de omzet voor haar rekening. En aan deze financiële suksesstory komt voorlopig geen einde, want van het meest recente boek in de Dossier-reeks, 'De Bende van Nijvel', gingen nu reeds 17.000 exemplaren over de toonbank.

Konflikt

De moeilijkheden bij Epo die eind vorige maand bekend raakten, waren dus geenszins van financiële aard. Het sociaal-economisch tijdschrift Trends

raad zowel PvdA-leden als partij-onafhankelijken zekeren.

Kompromis

Uiteindelijk bereikten beide partijen op vrijdag 29 januari een akkoord. Volgens kwatongen was het vooral Epo die aanstuurde op een snelle oplossing. En dit omdat het bedrijf in het voorbije jaar voor ettelijke miljoenen had geïnvesteerd en nu vreesde dat deze financiële put door het vertrek van een aantal van haar topauteurs moeilijk zou kunnen worden gedicht. Maar omdat hun terugkeer was gekoppeld aan de 'heropname' van Aerts, moest dus eerst met deze laatste worden onderhandeld.

Door welke argumenten Aerts werkelijk voor de knieën ging, is moeilijk te achterhalen. Feit is dat hij naar zijn stal is teruggekeerd en in de motivatie voor deze beslissing volledig bakzeil haalt. Immers, vorige week vrijdag zei hij tijdens een toespraak letterlijk: "Het bedrijf werd steeds complexer en om het geheel te runnen voelden we op Epo aan dat er nieuwe professionelere beleidsstructuren moesten ingevoerd worden. Veranderen, iets creëren is echter niet zo vanzelfsprekend, want dan moet geschrapt worden in het oude. En schrappen in het oude is soms pijnlijk. En de groepen, de crisis van Epo draaide in wezen daarrond. Wat de buitenwacht vernam over Epo was de discussie rond de persoon en de functie van de uitgever, mezelf, maar dit was enerzijds slechts een deelactiep en anderzijds een symptoom. Een deelactiep omdat het dispuut draaide rond professionele beleidsstructuren. Een symptoom omdat het zich kristalliseerde rond één persoon en één vorm van beleidsvoering."

In het kielzog van Aerts keerden ook de auteurs bij Epo terug. Naar verluidt werd hen de mogelijkheid geboden om via een redaktieraad meer betrokken te worden bij het uitgevebeleid. En de gewraakte Hugo Franssen? Over zijn functie binnen Epo wordt nu nog volop gediscussieerd. In ieder geval wordt hij geen algemeen directeur/manager, want deze positie is ondertussen reeds aan Luc Lezer toegekend. Het is onder meer zijn taak om de franstalige Epo-uitgeverij verder uit te bouwen tot "een franstalige uitgeverij gericht op Frankrijk, met een duidelijk Derde Wereld profiel."

Herwig Willaert

de HOORN
van Veto
dus

magma-shop

Diestsestraat 115 - 3000 Leuven
(naast Christiaensen)

Alles voor je kot en je fuiven.

cards - affiches - posters - inlijstingen + gadgets - schoolgerief - feestartikelen - dekoratie - kerst- en carnavalgerief

en

joggings - t-shirts - pulls (snoopy - garfield - tom & jerry)

DE GROOTSTE CARD SHOP en CADEAU SHOP TE LEUVEN

10% korting op vertoon van studentenkaart (behalve promotie-artikelen)

Jobisme

Het kind én het badwater

Het twee-uren-stelsel, in de wandelgangen spottend 'kuisvrouwenstatuut' genoemd, werd op 1 oktober van vorig jaar door de regering Martens VI afgeschaft. De jobstudenten waren niet onverdeeld gelukkig met deze wetswijziging. Niet alleen meenden ze dat daardoor de kaas van tussen hun brood werd genomen, maar anderzijds voelden ze zich ook gediskrimineerd tegenover hun leeftijdsgenootwerkneemers. Maar ook de 'Sociale Sectoren' van onze universiteiten, die nota bene zelf met veel jobstudenten werken, hadden redenen tot klagen. Daarom werd binnen hun rangen een inter-universitaire werkgroep samengesteld die alle haar kanonnen in gereedheid brengt om de volgende regering ertoe te bewegen de eerder genomen maatregel alsnog ongedaan te maken. Stilaan komt er wat meer klaarheid in deze complexe problematiek.

De twee-uren-regel moet gekaderd worden in de onderwerping van werkgevers en werknemers aan de sociale zekerheid. Tot vóór 1 oktober 1987 werden zij die minder dan twee uren per dag waren tewerkgesteld, aan deze regeling onttrokken. Nochtans genoot de werknemer een minimale bescherming: de loonbarema's (minimumlonen) dienden gerespecteerd, en de werkgever moest in ieder geval een arbeidsongevallenverzekering afsluiten.

Ook studenten konden gebruik maken van deze regeling. Voor het vakantiewerk bestond er een aparte wetgeving, waarbij het voor de werkgevers interessant wordt gemaakt studenten aan te trekken in deze periodes. Vele school- of oniefangsters kunnen ook in de loop van het jaar een cent gebruiken. Zo zijn bijvoorbeeld de verschillende universiteiten steeds grote werkgevers geweest, tot grote tevredenheid van de beide partijen: de student krijgt zijn extra-geld, en die instellingen komen er goedkoper vanaf.

jobstudenten aan de UIA in 1988 geraamd op 1.600.000 fr. Door de afschaffing van de twee-uren-regel loopt dit bedrag nu op tot 2.500.000 fr., wat dus een meerkost is van 900.000 fr.

Maar ook aan onze eigen universiteit laten de gevolgen zich duidelijk voelen. Uit cijfermateriaal van de tewerkstelling in de Alma blijkt dat tijdens het voorbije academiejaar in de gelijknamige studentenrestaurants ongeveer 50.000 werkuuren door jobstudenten werden gepresteerd. Door de maatregel van 1 oktober '87 stijgt de loonkost van Alma voor de uitbetaling van hetzelfde aantal werken in dit academiejaar met maar liefst bijna 10,5 miljoen fr. "Dit komt bijzonder hard aan in de sociale sector (restaurants) waar, ingevolge de besparingsmaatregelen uit het Pinksterplan, de tewerkstelling van jobstudenten fors werd ingekrompen", aldus een schrijven van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VIIR) aan ex-minister van sociale zaken Dehaene.

Uitzondering

Verwijzend naar de negatieve weerslag van de nieuwe maatregel op het budget van de universiteiten drongen deze er bij de ministerraad van 6 november, de laatste van de regering Martens VI, op aan om alsnog een uitzondering te maken op hun situatie. Als bijkomend argument stelde men dat een dergelijke uitzondering reeds eerder in andere geleidingen van het onderwijs werd toegestaan. Het mocht echter allemaal niet baten. Vooral onder druk van de liberale fractie, die de horeka-sector vlak voor de verkiezingen van 13 december niet wou achterstellen tegenover de onderwijssector, werd de aanvraag tot uitzondering uiteindelijk afgewezen.

Deze beslissing bracht niet alleen de universiteiten aardig in de problemen. Ook de jobisten zelf kregen hierdoor het dinkel op de neus. In afwachting van een gunstig antwoord van de ministerraad stelden de universiteiten jobstudenten tewerk onder de oude regeling. Omdat de uitzondering niet is toegekend en de nieuwe maatregel per 1 oktober in werking trad, waren de universiteiten verplicht een rechtzetting te doen. Welke belangrijke gevolgen dit laatste had voor de jobstudenten aan onze universiteit, in het bijzonder dan voor degenen die vanaf oktober '87 in de Alma's werkten, werd in Veto (16 november 1987) reeds uit de doeken gedaan.

Maar ook de modale student die zich

door een beetje werken dit boek of deze plaat kon veroorloven, dreigt in zeker opzicht het kind van de rekening te worden. Door de afschaffing van de twee-uren-regel wordt de facto ook het gehele statuut van jobstudent afgebouwd.

Tot vóór 1 oktober '87 werd het werkvolume gespreid over veel hoofden aangezien er een strikte tijdslimiet was aan de tewerkstelling, met name twee uren per dag. Nu de twee-uren-regel is afgeschaft, zal de werkgever minder geneigd zijn verschillende jobstudenten aan te nemen. Integendeel, hij zal zich veel eerder richten tot een vaste groep jobisten 'met ervaring' en waarop hij steevast kan rekenen, ja, misschien zelfs bij voorkeur geen studenten. De werkgever moet immers toch voor iedereen sociale zekerheid betalen in de loop van het jaar, en de wisseling van personeel is nogmaals een kostenverhogend element.

Komt daar nog bij dat, indien er toch jobisten zullen worden aangenomen, zij per persoon meer uren arbeid moeten presteren en zodoende ook meer zullen verdienen. Op deze wijze kunnen zij de 60.000 fr.-jaargrens vlugger overschrijden, waardoor zij door de ouders niet langer meer als persoon ten laste kunnen worden aangegeven.

Daarnaast ligt het in de lijn der verwachtingen dat meer en meer studenten hun toevlucht zullen zoeken tot het zelfstandigenstatuut. En daar zullen er ongetwijfeld problemen rijzen bij de bezoldigingsafspraken; denk maar aan de student-enquêteurs die tot voor kort per prestatie werden betaald.

Voor de 'Sociale Sectoren' van de verschillende universiteiten dus redenen genoeg om de koppen bijeen te steken. In de op stapel staande ontwerptekst, die men aan de toekomstige regering wil voorleggen, werd vooral de nadruk gelegd op de meerkost voor de universiteiten die de afschaffing van het twee-uren-stelsel met zich meebrengt. Maar omdat men vreesde dat men met dit hoofdzakelijk financieel argument bot zou vangen, opteerde de werkgroep ervoor om de maatregel te lijf te gaan vanuit het standpunt van slachtoffer nummer één: de jobstudent.

Oorzaak

Wie deze benaderingswijze konsekwent doordenkt, komt uiteindelijk tot de centrale vraag: hoe is het mogelijk dat, door het schrappen van één artikel uit de sociale wetgeving, het statuut van jobstudent als een pudding inéénzak?

Eén en ander heeft onmiskenbaar te maken met het feit dat de huidige student in allerlei opzichten sterk afhankelijk is van zijn ouders. In tegenstelling tot zijn leeftijdsgenoot-werknemer heeft hij geen zelfstandig statuut, waardoor hem meteen een vast inkomen wordt ontzegd. Mocht hij echter wel onafhankelijk zijn van thuis, dan had hij recht op een basisinkomen, dat bijvoorbeeld zou kunnen bestaan uit de totaalom van de huidige kinderbijslag en belastingaftrek (die nu aan de ouders worden uitbetaald). Aan dit basisinkomen zou uiteraard niet kunnen worden geroakt, ook niet door bijvoorbeeld de 60.000 fr.-grens. Het is immers onder andere deze grensoverschreiding die het huidige statuut van jobstudent aan het wankelen brengt, en grens die expliciet verwijst naar de afhankelijke positie van de student (wie meer dan 60.000 fr. per jaar verdient, is niet meer fiscaal ten laste van zijn ouders). Die en andere grenzen hebben eenmaal de student een zelfstandig statuut heeft, geen zin meer.

De afschaffing van de twee-urenregel is dus niet de rechtstreekse oorzaak voor de huidige malaise bij de jobstudenten. De maatregel beklemtoont - wellicht onbedoeld - andermaal de vraag naar een zelfstandig statuut en dus een basisinkomen voor studenten.

Geert Coene
Geert Van Eekert
Herwig Willaert

"Les Petites Morts"

Eten, leven en denken

"Les petites morts" - je kan het best zo snel mogelijk weten - is een uitdrukking die verwijst naar het moment onmiddellijk na het orgasme. Die *petites morts* zijn één van de polen van de gelijknamige koreografie van Nicole Mossoux (ooit al eens in Leuven met *Juste ciel*), en geregisseerd door Patrick Bonté. De andere pool is 'eten', voedsel dus en al de rituelen er omheen. Donderdag gaat *Les petites morts* in première in de Vlamingenstraat, in een organisatie van 't Stuc.

Vorige vrijdag kon Veto, samen met een RTBF-ploeg van *Cargo de Nuit*, een paar fragmenten uit dit werk bekijken, daarna hadden we ook een gesprekje met de makers - ter verduidelijking van het hele opzet, al bleek al heel snel dat de makers zelf daar niet op uit waren.

De scène is verdeeld in twee delen, "twee werelden die ergens wel een gemeenschappelijk punt hebben", aldus Patrick Bonté. Links achteraan staat een tafel met daarop een wit tafellaken en een zilveren bord: de wereld van de overvloed, de verzadiging, het 'te veel'. Vóór die tafel die op een hellend vlak staat, liggen geelachtige, rubberen 'slangen' - buitenmaats spaghettislierten denk je onmiddellijk. Die wereld is het rijk van een wat raar, grappig mannetje met bril en rechtopstaand kapsel, in een net pak. Naast hem, en schijnbaar ook onafhankelijk van hem, leeft een vrouw in haar wereld die net door het tegenovergestelde gekenmerkt wordt.

"De toeschouwer moet zelf maar die twee bekijken, vergelijken en zijn conclusies trekken. Tussen beide werelden is er een *hors de temps*, de plaats van *les petites morts*."

Les petites morts was oorspronkelijk gepland voor Klapstuk 1987, maar het aanbod van een toernooi in Mexico veranderde dat opzet nogal snel. Door dat uitstel is men intussen al twee en een half jaar bezig met de productie. "Er zijn al heel wat etappes geweest. De basis-idee is misschien gebleven, want zelf die idee erachter (de *propos*) is op een bepaald moment overboord gegooid."

Affekten

"Het enige verhaal dat overeind bleef is dat van de vorm, de structuur. Ook bleef de zin om terug te keren naar het begin, de oorsprong van alles. We vertellen elkaar allerlei dingen op het podium, en de mensen in de zaal moeten er dan maar zelf iets van maken. Er zijn vele persoonlijke interpretaties mogelijk op op het niveau van de betekenis. Een echte betekenis willen we trouwens niet

meegeven, we werken meer op het niveau van de affekten."

In die zin kunnen de verschillende elementen uit de voorstelling (dans, muziek, belichting en nogal wat speciale effecten) andere 'betekenissen' hebben: "Wij zijn niet vertrokken van een idee die hoognodig duidelijk gemaakt moet worden: er kunnen verschillende *lectures* naast mekaar blijven bestaan. Belangrijk is misschien wel de parallel tussen de houding tegenover het eten en het leven in het algemeen. In die zin veroordelen we wel een te materialistische benadering van het bestaan hier. Je kent iemand van de houding die hij aanneemt tegenover 'eten'."

Nicole Mossoux is de danser in het gezelschap, Bonté is meer een teaterman. Die tegenstelling heeft voor een groot deel het productieproces bepaald: Bonté draagt een idee aan, die dan door Mossoux vertaald werd in bewegingen. Vaak klikte dat dan niet volledig, of gebeurde het dat de dans meer ging uitdrukken dan de woorden. zonder dat één van beide(n) het laatste woord kreeg ...

Het resultaat is een evidentie geworden voor de danser/akteurs(s), maar kan niet makkelijk onder woorden gebracht worden: "We hebben nog maar weinig naar buiten toe over *Les petites morts* geprepraat, het is nog te veel een deel van onszelf waar we nog geen afstand van genomen hebben."

Koen Van Muylem

Les petites morts gaat in première op donderdag 18 februari. Daarna zijn er nog voorstellingen op vrijdag 19, maandag 22 en dinsdag 23 februari. Voor 150/200 fr kan je mee aan de tafel (aan) zitten, in de zaal Vlamingenstraat 96.

♥ Valentijntjes ♥

Geachte Redactie,

Ik ben gewoon smoorverliefd op de "roos der psychologen".

Graag wilde ik haar daarom met Valentijn en haar verjaardag mijn geluk- en Liefdesboodschap overbrengen met deze annonce. Ik weet niet of ik hiervoor moet betalen...! Zoniet wil ik dit graag doen, sturen jullie mij dan nog een rekening na, a.u.b.?

In de hoop dat dit zoekertje in jullie blad van 22/02 aanstaande mag komen, laat ik jullie mijn beste groetjes.

Nog veel schrijfgenot,
JDK

♥ Ja eindelijk, je hebt niet tevergeefs gezocht. Deze is voor jou. Prettige Valentijn! Smak! Maar sst, hou het stil. Beertje Geluk.

♥ In het woord wanhoop klinkt nog hoop. Je zolderjongen.

♥ In the tennismatch of life you're an ace, carissima. Oh, che bello questo amore: ti amo da matto.

♥ Wanted Boubov in flesh and blood for Valentineday. The Calle.

♥ Cornichonke, with you i have the time of my life. Liefs van je bloemkooltje. Brintje onze mooie droom mag niet eindigen want het wakker worden zou te bitter smaken. Plike.

♥ Deer Bees, En kuzien joen toh zo gèren. En 'kère joen zo vreet. Beze, beze, mu lieve Beze. Joen dees. Filip A.P.M.F.M.M.

♥ Luc, ik zie je graag!!! Katty.

♥ Mijn schatje, een dikke zoen van je angeltje, omdat ik je heel graag zie!

♥ Voor mijn beertje: nog veel honig. Zus.

♥ Lief Marleentje, een knuffel op zijn tijd is goed voor de gezondheid. Jij bent nog altijd m'n liefste bezigheid.

♥ Me beroepend op begrippen die voor interpretatie vatbaar zijn: Peter B. uit Villa Rachid, ik vraag het aan je aan. De motorcycle girl (tot 15 augustus, schat!).

♥ Frivole Poek wenst Foefeltje Zwiep een uiterst knuffelig en vooral net-niet-Valentijntjes-15de februari toe. Groe zie, osito mio.

♥ Vele, vele lieve kusjes aan Pelsje (en eigenlijk ook een heel klein beertje veel voor Kathleen). Bart.

♥ Annieke zoekt gezelschap voor traject Dekenstraat-Heilige Geest. Dit om de eenzame ritten naar geliefde ietwat aangenamer te maken.

♥ Romantiek is: de liefde voor Troeteldonsje herontdekken na een nachte onenigheid, een nachte onverschilligheid, een nachte verlangen. Neem mij weer, wacht nog even.

♥ Lieve Profibeer, zesduizend kusjes + een twijfeljaar in Parijs of op de oceaan voor je Valentijn. Your silly cat.

♥ My arms are still growing and I still can't breath. (And I can't help it cause you're too lovely...). Kisses...

♥ Hugs: knuffels en een zoen van Koen voor Els!

♥ Boerenkatter RS wenst zijn zaden te strooien over de weide van jaargenote ADL.

♥ Een zuiver witte roos houdt van zon en rust. Dat maakt haar zo broos. Niet al je dagen zijn blauw, soms valt er regen over jou. Dan mag jij op mijn schouders gaan staan. Bart.

♥ Maak plaats, maak plaats, maak plaats, de Germanist is daar. Hij loopt maar op en neer en de kilo's komen niet meer weer!

♥ M'n lieve snoezepoesje: al zijn troetelnaampjes niet je sterkste kant, toch kijk ik uit naar die zoete woordjes in de nacht. Laat eens iets van je horen.

♥ Lucie, fenomenale wondermeid, hierbij verklaar ik u plechtig tot mijn waardigste tegenstandster en leukste speelkameraad. Bart.

♥ Martien, 't is dat ik u gaarne zien. Zoals u bestaan er nog geen 10! Lucky Luke.

♥ Voor mijn poes die na alles nog steeds van me probeert te houden, je kan er nu zeker van zijn: als je me wil, ben ik voor altijd de jouwe, alleen de jouwe. Liefs, je Leen (muis).

♥ Pappoea, ik hou van je, je gekkertje 'for ever'!

♥ Germanistje, onze liefde is net als een boek: niet om in één ruk uit te lezen, maar om naast je te leggen en ernaar te grijpen als je even tijd hebt. En laat het heb een boek zijn dat nooit eindigt!

♥ Ik ben nog steeds op zoek naar de ideale vrouw. Zeg me dat je bestaat en ik zal je zoeken. Belooft! Eenzame Sponzie.

alleen. Nu wandelen Veke en ik samen, ook als het regent! Je Edberg-fan ♡.

♥ Peter. Zelfde ingrediënten, ander recept. Vlieg met de vleugels van Icaros. Ich liebe dich. Anne.

♥ From Damme too Zolder; don't tell me how to live my life; don't tell me what to do because the only thing I want to do is loving you! Jem and Hans.

♥ Smiling.

♥ Voor dezelfde baadster van vorig jaar die, zo mogelijk, nog bevalliger is geworden en nu ook nog in staat blijkt te zijn mij te redden uit de pool (des verderfs).

♥ Jij veelbezongen schoonheid, heb ik je ooit gezegd hoe deizelingwekkend lief je wel bent? Nee? Dan zal je de link nu toch gauw vatten, zeker? H.P.

♥ Van een venijnige, bibberende spin aan een lieve attente jongen: with sensational love!

♥ Opgepast dit is het! Ik zie je toch zo heel oneindig geweldig verschrikkelijk erg neig enorm vreselijk doodgraag.

♥ Hippies do it with their hair between their teeth and become green all over, like the hulk. If you lie down with dogs, you will get up with fleas, of course.

♥ Nog net voor Valentijn kwam een koppelaarster ons te hulp. We stalen de show maar ik vergat alles, en jij volgde mij. Kris.

♥ Anke, J. becomes S. (in the word "jorry"). Propere lakens, une ile déserte, 4 every kiss you give me.

♥ Help! Voor ons: Veerle, Ischel, Karina en Sarah (maar ook Nancy) geen Valentijn; de jongens op ons kot plagen zo; wie stuurt ons een lief briefje? Parkstraat 22 of ☎ 22.22.86.

♥ Voor lieve Poekie. Kan ik bij jou chocotofs krijgen? De mijne zijn op! Liefs van Rischke. xxx.

♥ Gezocht en gevonden: lieve, fantastische, leuke Germaniste met mooie ogen. Ze smaakt nog lekker ook. O mijn lieve Valentijn, wat zou ik mij zorgen maken over een tesis.

♥ I think I told you: I'm a lover, not a fighter! Once bitten, twice shy... But my love is solid as a rock. It will happen.

♥ Yashar, wij aanbidden jou! De waanzinnige Weckx, voorzitter van de Yashar Fanclub. Keep the faith, oh volgelingen.

♥ Biep - once in your life you find someone, and who might that someone be? Iemand zoals jij, mijn bolleke, want jij bent de allerliefste. A. - Biep.

♥ Hé, lief mafbeest, word eens wakker, en zing een liedje voor je geliefde (hide and seek of zo)! Reuk en pakje.

♥ You are beautiful, beautiful girl!!!! I love you! (Tonto).

♥ Ja, mijn oetiproetidoeti, voor jou. Alles. Zelfs dit Valentijn-zoekertje.

♥ Poezewoeveke met het peperkoekenher-teke, je t'aime! Bobby.

♥ Liefje, bij jou voel ik me een beertje bij zijn zusje of een pinguïn die tot ridder geslagen wordt.

♥ Lief poezewoeferke, je bent mijn knuffel, Ik hou van je.

♥ Sofie, gooi Kamiel uit ons bed zodat ik iets dichtert tegen je aan kan kruipen, want ik zie je toch zoouzo graag.

♥ Wij houden echt wel van de meisjes van 2de kan. natk. Bedankt voor alle goeie zorgen. We kunnen niet meer zonder!

♥ ~~Nicoly, je ditte pas que se garen me valentijn. Je sait chérie en cette cheminée. Hiiii!~~

Nicole, je n'ai pas trouvé les mots!

♥ Technologische werkloosheid, Godelief.

♥ Liefde is... houden van de hoofdredakteur. Sofie.

♥ Liefste Carlo, een kusje van mij en mijn zusje. Mel.

♥ Vanuit de zevende hemel worden vele lieve Valentijnwensen toegezonden aan de soms ondeugende, maar vaak ook charmante B.G.-duiveltjes. Vanwege de ganse engelschaar.

♥ Ik zie de lichtjes van de Schelde al heerlijk samen met jou, Peter.

♥ Dommerik houdt van dommerik. (Hield van, zal houden van).

♥ Well my name is Tom and I'm stuck on Wanda. I can't get back to my dear old panda. (Vrij naar Alf).

♥ Echte arbeiderstudenten houden enkel van Limburg. Ook op 14 feb. De Marxistisch-Limburgse Beweging. Nu ook in Historia!

♥ Voor sproetenkikkertje: lang leve de incest! Kusjes voor Bishke. Liefs, Poekie.

♥ Aan de roos der psychogoochelaars: ik hou van je! Gelukkige verjaardag op 17/2! Groetjes en dikke zoenen van "copain".

Literaire Prijzen

Schrijven is zilver,
schrappen goud

In deze door de technologie beheerste wereld mogen sommigen het dan al een schande vinden dat er nog mensen rondlopen die hun brood verdienen met het analyseren van poëzie, het is nu eenmaal zo. Er is zelfs meer dan dat: in Vlaanderen wordt ook erg veel poëzie geschreven. De literaire kwaliteit van die kolossale productie is wel niet altijd erg groot en meestal raakt het gros van het dichtwerk niet verder dan het milieu waarin het ontstaan is: dat van de kleine klubjes en tijdschriften, vooral gerund door jongeren die bereid zijn aan de muze hun zakgeld op te offeren. Gekweld door de vraag of de literaire wedstrijd van Germania ook deel uitmaakt van dit fenomeen trok Veto naar Hugo Brems, prof Nederlandse letterkunde die zijn dagelijks brood aan de dichter te danken heeft en in de jury van die Germania-wedstrijd zetelt.

Veto: In Nederland wordt nogal eens gelachen met het grote aantal literaire wedstrijden dat hier wordt georganiseerd, een verschijnsel dat zij niet kennen. Hoe moet deze situatie worden opgevat?

Brems: «Er wordt inderdaad mee gelachen. Dat heeft niet zozeer te maken met het feit dat er meer prijzen zijn, maar vooral met het feit dat er meer kleine prijzen zijn, zodanig dat er veel meer jonge schrijvers, vooral dichters dan, die dus nog niet echt bewezen hebben wat ze kunnen, toch al dikwijls drie vier prijzen gewonnen hebben. Maar dat hangt samen met een ander verschijnsel, namelijk dat er in Vlaanderen een veel uitgebreider circuit is van jongerenliteratuur, met kleine tijdschriften. De gemiddelde Vlaamse dichter debuteert op een veel jongere leeftijd dan de Nederlandse. Als je dus zegt dat er een woekering van prijzen is, dan moet je dat in die ruimere context zien.»

«Die veelheid van prijzen werkt natuurlijk een soort van inflatie in de hand. Er zijn in Vlaanderen nauwelijks dichters te vinden die geen prijs gewonnen hebben. Het is een beetje ridicul voor mensen die op dat moment nog geen enkele bundel gepubliceerd hebben.»

Veto: Maar je mag daarbij niet vergeten dat je een onderscheid dient te maken tussen prijzen en wedstrijden.

Brems: «Ja, je kan prijzen onderscheiden in verschillende groepen. Een prijs,

dat is iets wat door een of andere instelling toegekend wordt, zonder dat je daarvoor moet insturen, en waar de jury selecteert uit de productie van een genre binnen een bepaalde periode. De andere zijn dan die waar je wel moet insturen, en het is inderdaad vooral daar dat er in Vlaanderen meer is dan in Nederland - en dat zijn vooral de jongerenprijzen.»

Veto: Prijzen zoals die van Germania en de Vlaamse Club Brussel, hoe plaats je die? In de hoogste categorie van dat kleinere circuit?

Brems: «Jazeker, vooral dan die van Germania zoals hij dit jaar werd uitgeschreven en waarvoor de eerste prijs 18.000 frank bedraagt. Dat is al een flink stuk hoger dan het gemiddelde voor een jongerenpoëziewedstrijd. De prijs van Harelbeke bijvoorbeeld is een vrij goeie, gevestigde wedstrijd: de eerste prijs is daar 10.000 frank.»

Voedingsbodem

Veto: Dat besloten, enge circuit maakt dan ook dat die mensen mekaar allemaal heel hoog schatten, als grote dichters aanzien.

Brems: «Dat is zo, maar dat heeft ook weer niet alleen met prijzen te maken, dat hangt onder andere samen met het milieu van jongerentijdschriften. Je vindt daar bijvoorbeeld besprekingen over poëzie van debutanten. Als je die zou lezen zonder dat je wist over wie het ging, dan zou je denken dat het over

«Wat een titel! Zoo'n klichee. En dan zou ik het hier over poëzie moeten hebben,» denkt Hugo Brems vast wel weer. (Foto Archief)

toppunten van de Nederlandse literatuur gaat, in zulke termen wordt dat geschreven. Of dat veel kwaad kan, weet ik niet. Voor die individuen dikwijls wel, omdat ze daardoor illusies krijgen die op weinig berusten. Maar voor het hele systeem van de Nederlandstalige literatuur maakt dat weinig uit, omdat de bindingen tussen die echte jongerenpoëzie in die kleine tijdschriften en de gecanoniseerde literatuur, uiterst klein is. Er zijn heel veel dichters die hun hele leven lang jongerenpoëzie blijven schrijven, die nooit uit dat milieu wegraken, maar daar wel grote namen zijn, en die eigenlijk nooit tot in de boekhandel geraken. Je komt zulke mensen tegen op alle literaire manifestaties. Zij pronken daar, verwarren zich in de zon van wie echt belangrijk is.»

Veto: Een referentiële waarde voor grote tijdschriften zoals het «Nieuw Wereldtijdschrift» en «Duitsche Wand» en Belfort? hebben die prijzen dus helemaal niet?

Brems: «Nee. Het is wel zo dat redactieleden van die grotere tijdschriften in die jury's zitten. Als er dan uit zo'n wedstrijd een inzending naar voren komt die echt de moeite waard is, dan gebeurt het regelmatig dat de redakteur die kerel in kwestie aanspreekt om dat gedicht te

laten publiceren. Dat is een gunstig effect van literaire wedstrijden: de gecanoniseerde literaire wereld krijgt zicht op wat er daaronder gebeurt, en trekt de goede dingen mee naar boven. Van onderuit gezien geeft dat aan die bekronden de kans om een stap verder te zetten.»

«Ik voel mij niet geroepen om te zeggen dat dat amateurcircuit minderwaardig is. Er zijn gewoon andere normen. Ik wil ook niet neerkijken op dat hele verschijnsel van die poëzie in de koelissen van de literaire wereld, want als die er niet zou zijn, dan had je geen basis, geen voedingsbodem. Het is uit die kringen dat niet alleen schrijvers, maar vooral lezers gerekruteerd worden.»

Veto: In Nederland heb je dat circuit dan weer niet, en men blijkt daar helemaal niet onder te lijden, integendeel.

Veto: «In Nederland heb je dat blijkbaar niet nodig omdat daar een veel grotere massa gewone lezers bestaat. Je zou kunnen zeggen dat zij een stap verder staan. De belangstelling voor literatuur is daar dat stadium van de klubjes en de groepjes ontgroeid, en is doorgedrongen tot de officiële pers. Dat is één van de meest markante verschillen tussen Vlaanderen en Nederland, namelijk dat literatuur daar nieuws is en iedere krant of weekblad dat zichzelf respecteert daar een serieus aantal pagina's voor reserveert, en mensen die daarover schrijven worden daar serieus voor betaald. In Vlaanderen heb je dat dus niet. Er is hier geen enkele krant of weekblad dat serieus aandacht besteedt aan literatuur. Dus moet je wel terugvallen op die onderbouw.»

Macht

Veto: In de jury van de Germania-wedstrijd zitten mensen die er nogal verschillende literaire visies op nahouden. Hoe wordt op die manier een gedicht geëvalueerd, aangezien er niet zoets als een objectief criterium voor goeie poëzie blijkt te bestaan?

Brems: «Ondanks een aantal tegenstellingen in literatuuropvattingen bestaat er wel zoets als een algemene smaakbasis waar een aantal dingen onder vallen, en een aantal dingen boven vallen. Hoe dat precies werkt, kan ik ook niet uitleggen. Ik heb al in tientallen jury's gezeten, en ik heb nog nooit serieuze meningsverschillen meegemaakt. Als er honderd inzendingen zijn, en de jury begint daar in te selecteren, dan zijn er altijd wel een achtal waarover iedereen het eens is.»

«Het is wel zo dat bij mensen die zelf schrijven, het risico iets groter is, omdat zulke mensen iets vlugger geneigd zijn om minder ruim te kijken, als ze moeten beoordelen, en hun eigen poëtica te bevoorstellen. Maar ik zou dat niet overdrijven.»

«Waar je dan wel discussies krijgt, dat is binnen dat korpus van overgebleven teksten, waarvan iedereen vindt dat ze goed zijn, en op dat moment beginnen de persoonlijke voorkeuren te spelen, en dan wordt het dikwijls heel subjectief. Op zo'n moment spelen er heel subtiele

machtsmechanismen: de ene heeft al wat meer prestige dan de ander, de ene kan het beter uitleggen...»

Veto: U bent als vooraanstaand poëzie-kritikus (onlangs bedacht met de Dirk Martensprijs, nvdr) ongetwijfeld een zwaargewicht binnen die jury.

Brems: «Ha, dat weet ik niet. Ik heb vrij veel ervaring in het lezen van poëzie. Aan de andere kant denk ik dat ik nogal tolerant ben, niet speciaal iets wil pousseren. Tenzij ik het heel goed vind natuurlijk. (lacht)»

«Maar wat ik heel principieel vind, en ik denk dat ik daar ook consequent naar zal handelen: het is een wedstrijd van studenten voor studenten. Studenten die in zo'n jury zitten, waar ze gekonfronteerd worden met sommige van hun profen die een zekere literaire naam hebben, hebben de neiging om zich een beetje schuw op de achtergrond te houden, en dat mag niet, hun stem moet relatief zwaar doorwegen.»

Veto: Niet alleen is de eerste prijs dit jaar erg groot, er is ook een enorm verschil tussen de eerste en de tweede prijs. Gezien er over de toekenning van die twee wel eens vaker wordt gediscussieerd, rijst daar toch al gauw een probleem?

Brems: «Als je te maken krijgt met twee inzendingen die ongeveer gelijkwaardig zijn, dan kan dat een probleem vormen. Je geeft aan de ene 11.000 frank meer dan aan de andere, dat is nogal pijnlijk. Maar daarom is in het reglement precies vermeld worden. Nu, ik heb zelf bij de opstelling van het reglement gepleit voor een vrij grote kloof tussen de eerste en de tweede prijs, vanuit de gedachte dat als er echt een inzending tussen zit die de moeite waard is, dan mag die ook in alle opzichten als eerste prijs naar voren komen.»

Johan Reyniers

LEUVEN GAAT VREEMD - Dit is een terugblik op «Muurtoerisme», het AV-project dat vorig jaar door de Kultuurraad van het Stuc op touw werd gezet. Ieder jaar opnieuw werkt deze studentenraad een dergelijk project uit: in '85 en '86 was dat «Leuven vol muziek», in '87 «Muurtoerisme» dus. Dit jaar staat er weer een spliksplinternieuw plan voor de deur. Van 8 tot 11 maart zal Leuven namelijk vreemd gaan. Aangezien het weer zich waarschijnlijk nog niet zal lenen voor openluchttoestanden, zullen de meeste activiteiten doorgaan in het Arenberginstituut. Diegenen die alchemie gemist hebben, kunnen dit prachtige gebouw dan alsnog bewonderen. «Leuven gaat vreemd» zal concreet uitgewerkt worden door de kringen. Wat het precies allemaal inhoudt, is voorlopig nog niet geweten. Volgende week polsen we in ieder geval verder naar dit nieuwe project. (Foto Archief)

BUONGIORNO
ROMA!

Vakantiekursussen
Italiaans
en
Kunstgeschiedenis

Twee weken cursus + verblijf
11.950 fr

Informatie:
Hélène Raets

☎ 016/60.33.84

Frans Boenders

"Politici kiezen voor cynisme"

Vervolg van p. 1

over de hele wereld rondgestuurd. Je keuze is dan vlug gemaakt. Je daad krijgt dan een reusachtige reclame die vroeger niet mogelijk was.»

Veto: *Het Westen zou veel individualistischer zijn dan het Oosten, waar het individu nagenoeg geen kansen krijgt. U relateert dat door er bijvoorbeeld op te wijzen dat het individu in het Oosten vrij is om z'n eigen godsdienst te kiezen. Dat blijft toch een zeer beperkte en vrijblijvende vrijheid in vergelijking met het individualisme van het Westen?*

Boenders: «Je moet een onderscheid maken tussen de individuele keuzes van het Oosten en de keuze voor individualisme van het Westen. In het Oosten is ieder individu in eerste instantie een knooppunt van plichten. Bij ons heeft iedereen sinds de Franse Revolutie alleen nog maar rechten. Wat zijn die individuele keuzes van de oosterling dan: in het Hindoeïsme bijvoorbeeld kiest iedereen zijn eigen weg naar het Moksa, het geestelijke heil. Of je Shiva, Vishnu of Krishna aanbidt, hangt gewoon af van je persoonlijke voorkeur. De Indiër kiest wel altijd in overleg met zijn goeroe. Daaraan zie je ook dat het individualisme ver te zoeken is: het individu begint met het kiezen van een ander individu als leidsman. In het Westen komt dat niet voor. Onze leidsmannen zijn vooral teksten, zoals de Bijbel of het Kapitaal van Marx... Het paradoxale is nu dat die oosterse leidsman niet opvoedt tot individualisme, maar tot een grotere ontplooiing van het individu in de richting van een harmonie met de kollektiviteit.»

«Hetzelfde geldt nog veel sterker voor China. In China zijn de plichten altijd het belangrijkste. Dat neemt niet weg dat je ook in zo'n zeer sterk kollektivistische maatschappij een belangrijke religieuze, culturele trend krijgt, het Taoïsme, die het individuele alle kansen biedt. Het is wel een zich terugtrekken, meer nog dan in India. Men trekt zich terug op een plek waar men onaantastbaar is voor de autoriteiten en de kollektiviteit. Dat wil echter niet zeggen dat dat individu enkel om zijn eigen

begeerten bekommerd zou zijn. Egoïsme staat veel dichterbij individualisme dan bij het maken van individuele keuzes.»

Informatie

«Bovendien heb ik ook m'n vragen bij de vrijheid van het individu binnen de Westerse maatschappij. Onze vrijheid is zeer sterk ingeperkt, hoewel we principiële ontzaglijk veel keuzemogelijkheden hebben. Op politiek vlak bijvoorbeeld kunnen we feitelijk kiezen tussen een handjevol gangsters, dat beweert het algemeen nut na te streven. Op financieel vlak kunnen we kiezen tussen vier of vijf moorddadige tuigen, die we auto's noemen. De principiële grote vrijheid die we hebben om kennis te nemen van de hoge vormen van wetenschap die in het Westen ontwikkeld zijn, bestaat in de praktijk niet. Niet alleen omdat ons verstand beperkt is, maar ook omdat de informatie niet overgedragen wordt aan diegenen die ervan zouden kunnen profiteren. Het Oosten heeft dat probleem niet, omdat zij tot het inzicht zijn gekomen dat echte transmissie van kennis maar gebeurt van individu tot individu en nooit via een mechanische weg zoals de computer, het leerboek, een kollegie of diploma's. Het gebeurt altijd op een individuele manier en dat is een inzicht waar we zeker van kunnen profiteren.»

«Bij ons is er een maximaal aanbod van informatie, maar tegelijkertijd ook een minimaal verbruik van die informatie. Iedereen weet dezelfde vanzelfsprekende zaken, maar niemand is echt op de hoogte van wat dan ook. Het geval van de Generale is toch heel significant. We worden voortdurend om de tuin geleid. Er is een zogenaamde maximale openheid, maar niemand weet in feite waar het om gaat; wat de belangen zijn, wie er achter Leysen of De Benedetti zit... Men kiest dus eigenlijk weer idolen, zoals Francis Bacon het zo genoemd hebben. Het zijn idolen die worden opgevoerd en het proces zogenaamd inzichtelijk zouden moeten maken, maar er is niets inzichtlijks aan dat proces. Dat is een van de zeer actuele problemen van onze slecht geïnformeerde maatschappij. Het

is natuurlijk nog erger en schrijnender wanneer het gaat om de wetenschap, waar een beperkt aantal mensen bezig zijn met een aantal cruciale dingen op het vlak van de biotechnologie of op het gebied van de kernfysika. Zelfs de intellectuelen en a fortiori de niet-intellectuelen weten daar helemaal niets van. Als de resultaten van het onderzoek er zijn, hebben we de zogenaamde vrijheid om te stemmen over het gebruik ervan. Iets wordt pas in de openbaarheid gebracht als het een afgewerkt pakje is. Dan zeggen ze: «Doe het daar maar mee. Hier ligt die foetus. Nu mogen jullie zeggen wanneer het leven begint.» Ja, dank je wel. Ik had wel van in het begin over die zaken willen discussiëren. Dat geldt zowel voor de bio-etiek als voor de kernenergie.»

Goeroe

Veto: *Is de modale Indiër via zijn goeroe dan beter geïnformeerd over die zaken?*

Boenders: «Wat India betreft, heb ik misschien wel twee dingen door elkaar gehaald. De goeroe en de leerling, dat speelt zich af op het geestelijke vlak. Op wetenschappelijk vlak heeft India een zeer vergevorderde kernenergie. Het 0,0001% Indiërs dat daar mee bezig is, staat totaal los van de rest van de maatschappij. Daar is het probleem van de communicatie dus nog veel groter dan bij ons. Op dat vlak kiest India dus ook niet voor kollektiviteit.»

«Op het vlak van de godsdienst wordt er echter wel gekozen voor een totale decentralisatie. De politici vinden het prachtig dat de Indiër zijn eigen godsdienst kiest: zolang de Indiër zich bezighoudt met z'n individuele heil, zal hij zich niet bezighouden met de verantwoordelijkheid van kernfysici en politici. De politici kiezen dus voor cynisme: ze laten de gewone Indiër in onwetendheid en maken hem tot een willous slachtoffer van een kleine groep kernfysici. Ook onze politici zijn cynisch, maar in India is dat nog op veel grotere schaal en met veel minder democratische controle dan hier.»

Frans Boenders: «Over honderd jaar zal er waarschijnlijk maar één cultuur meer zijn».

Veto: *In India heeft de autochtone cultuur de maatschappelijke evolutie dus niet gevolgd?*

Boenders: «Nee, en gelukkig maar zou ik zeggen. De evolutie van de maatschappij is ginds eigenlijk opgeleid. Eerst door de kolonialisten en daarna door de koloniaal gevormde. Indien de cultuur die maatschappelijke evolutie wel gevolgd zou zijn, dan zou er nu ook een Westers model te vinden zijn. Er zou dus niets meer overblijven van datgene wat wij als aantrekkelijk ervaren in het Oosten. In de Oosterse maatschappij hebben we het gevoel dat de mensheid toch nog niet reddeloos verloren is.»

Veto: *De Westerse maatschappij zou een crisis doormaken. Ziet u enig heil in een beïnvloeding door Oosterse waarden?*

Boenders: «Ik geloof niet in een rechtstreekse overname: je probeert dan iets wat niet gegroeid is vanuit de ervaring van de autochtone bevolking op een kunstmatige manier in te planten. Dat is fout en kan bovendien zeer nadelige gevolgen hebben. We mogen ons dus niet laten assimileren. Het is wel kunnen doen, is deze cultuur met grote sympathie bekijken en voortdurend vergelijken met onze maatschappij. Zo kunnen we ontdekken wat het Oosten ons te bieden heeft. Volgens mij bestaat het heil er niet in om een soepjuar aan te trekken van paarskleurig uitzicht, naar de Verenigde Staten te gaan, je te laten kaalscheren enzovoort. Het komt er eerder op aan te onderzoeken hoe onze cultuur in de loop van de komende decennia de waardevolle elementen uit de Oosterse cultuur zal kunnen verwerken.»

«Aangezien het Oosten vooral tuk is op het overnemen van onze wetenschap en technologie, zal dat in dialoog moeten gebeuren. We zullen hen moeten waarschuwen, dat het al te grif overnemen van dingen die ons grotendeels ongelukkig hebben gemaakt, ook voor hen nadelig kan zijn. We zullen een soort van kosten- en batenaanalyse moeten maken in functie van het geluk en de voorspoed. Over 100 jaar zal er waarschijnlijk maar één cultuur meer zijn. Het is duidelijk dat de tendens daarbij is: de afschaffing van de partikularismen. Maar tegelijkertijd hebben we een grotere nostalgie dan ooit tevoren naar diversiteit en pluralisme. We zullen ons daarover moeten bezinnen in overleg met de culturen die we bijna hebben doodgeknepen door ons technologisch overwicht.»

Veto: *De eengevonden wereldcultuur, het mondiale denken is nog niet voor morgen?*

Boenders: «Nee, en ik ben er ook een beetje bang voor. Want wat zal zo'n wereldcultuur inhouden? Het zal waarschijnlijk 95% zijn van wat we al kennen en 5% van datgene wat we nog hebben kunnen redden in andere culturen. Het gevaar bestaat dan ook dat die 5% mee platgewalst wordt door de 95%. Ik heb dus m'n grote twijfels over die wereldcultuur, maar aan de andere kant is die evolutie ook onvermijdelijk. Door de technologie is de wereld een "global village" geworden: je kan de andere kant van de wereld binnen de kortste tijd bereiken, beelden kunnen getransmitterd worden naar andere werelden.»

«Dat is natuurlijk alleen voor ons zo, want de echte "villagers" die zitten nog opgesloten in hun dorp en hopen dat ze volgende week nog te eten hebben. Die wereldcultuur zou op dit moment alleen ons kunnen dienen: wij willen graag participeren aan de wereldmarkten, zodat wij steeds rijker worden terwijl de anderen steeds armer worden. Voor zo'n wereldcultuur bedank ik om humanitaire redenen. Ik zou die liever anders zien, namelijk als een wereldcultuur die samengesteld is uit zoveel mogelijk waardevolle elementen, die zowel uit mijn cultuur als uit andere culturen zijn overgenomen. Ik hoop dus dat die andere culturen zoveel moed en kracht zullen hebben om zich staande te houden tegen de platwalsaspecten van mijn eigen cultuur. We zullen in de toekomst vooral moeten luisteren, denk ik, in plaats van zelf te zeggen wat ze moeten doen.»

Carla Rosseels

Woensdag 17 februari organiseert Eoos een debat over "het toenemend belang van Azië in een éénwordende wereldcultuur". Met onder meer Frans Boenders. Zie agenda.

Medewerker gezocht

U hebt nogal wat vrije tijd die u zinvol wenst te besteden. U klimt vlot in de pen. U bent jong, dynamisch, creatief en ondernemend. U kan leiding geven en autoriteit verwerven over een apolitieke massa. Dan bent u de man (m/v) die wij zoeken. Loop eens langs en schrijf mee de wekelijkse Veto vol.

Norèns "Nachtwake" door KVS

's Nachts als het donker is

Door sommigen vergeuisd als scheldwoord, door anderen verheerlijkt als kultuurtempel. De *Koninklijke Vlaamse Schouwburg*. Begin januari werden vriend en vijand echter verrast met een productie die schril afsteekt tegen het normale repertoire van het gezelschap: *Nachtwake* van de Zweedse auteur Lars Norén. Op dinsdag 16 februari kan men de voorstelling meemaken in de stadsschouwburg en dit om (!) 19.30 u.

«Ik probeer stukken te schrijven en personages tot leven te brengen waarbij het publiek zich met iets identificeert, met verdriet, met liefde of herinneringen om die mensen een ogenblik later dingen te laten zien waarvan ze binnen in zichzelf niets willen afweten of gedachten die ze liever willen vergeten». Dat zegt Norén in de programmabrochure die door de KVS naar aanleiding van *Nachtwake* uitgegeven werd. De nu 44-jarige Zweedse auteur verwierf aanvankelijk bekendheid als romanschrijver en dichter. Pas de laatste tien jaar wijdt hij zich hoofdzakelijk aan het toneel. Na zijn doorbraak in Nederland en Duitsland, waar zijn werk verzeleken werd met dat van Heiner Müller, worden zijn stukken de laatste jaren ook in Vlaanderen op de planken gebracht. In '86 bracht Malpertuis een alomgeprezen interpretatie van

De moed om te doden en in datzelfde jaar was hij NTG *Demonen* te zien. *Nachtwake* is één van Noréns meest recente stukken, maar is opgebouwd volgens een voor Norén vertrouwd procédé. Een aantal mensen vertoeven een tijdlang in een afgesloten ruimte en komen door onderlinge communicatie gaandeweg tot een beter inzicht in hun bestaansituatie. Twee koppels komen op een appartement samen na de crematie van de moeder van de twee mannen (de broers John en Alan). Gedurende één nacht blijven ze samen: het wordt een confrontatie waarbij ze noch zichzelf, noch de anderen sparen. Het stuk duurt oorspronkelijk acht uur maar werd voor deze productie teruggebracht tot ruim vier: vier teateruren waarin weinig of niets overreedt blijft. De bijeenkomst wordt gedomineerd door twee objecten die op het eerste zicht totaal onbelangrijk zijn: een urne met de as van de overleden moeder en een telefoontoestel waarmee John permanent contact onderhoudt met zijn dochter. Deze twee voorwerpen zijn door de emoties die ze oproepen, afwisselend aanleiding en ontspanningsmogelijkheid voor de gespannen sfeer in de woonkamer.

De vier personages nemen om beurten een centrale rol op. Er is John (Dirk Buyse), psychiater, die weigert de consequenties van zijn afstandelijk gedrag te dragen. Hoewel hij inzicht dat hij niet meer kan of wil binnenlijft bij het spel spelen. Uit een eerste huwelijk heeft hij een dochter en nu leeft hij samen met

Charlotte (Ingrid De Vos), die half-hysterisch, half-bemoederend vat probeert te krijgen op John. John's broer, Alan (Ronny Waterschoot) is seksueel gefrustreerd (het drieltelwoordencomplex?). Hij is gehuwd met Monica (Chris Lomme), een truttierg schepsel dat wegvlucht in de relatie met haar schizofrene minnaar. Er wordt prachtig geakteerd, waardoor er vier herkenbare mensen op de scène staan in plaats van, wat men zou kunnen vermoeden, een stelletje psychisch-gestoorden.

Regisseur Jean-Pierre De Decker is er uitermate in geslaagd om van deze *Nachtwake* een "belevenis" voor de toeschouwer te maken. De situatie op de scène wordt bijwijlen zo schrijnend uitgebeeld dat de toeschouwer zich eerder "voeur" voelt. Ook van zichzelf. Anderzijds is het konflikt tussen de vier mensen en het besef van hun onontkoombare situatie zo opdringend dat men zich automatisch tegen een te grote identifikatie verzet.

Het niveau van deze productie zal wellicht velen met verstomming slaan. KVS heeft het in het verleden niet altijd aangedurfd verrassend te programmeren. Of dit het begin wordt van een lange reeks boeiende theaterproducties valt af te wachten. Dat voor *Nachtwake* beroep gedaan werd op een gastregisseur en twee gastacteurs is hopelijk een te verwaarlozen detail.

Mark Van Steenkiste

Strips in tesissen aan de KU Leuven

Het stripverhaal gestript

Het laatste decennium is het stripverhaal grotendeels erkend als volwassen medium. Je kan deze stelling in verschillende hoeken opvangen - waaronder Veto overigens. Vertaalt zich dat ook in studies over het fenomeen? Het antwoord ligt verscholen in de culturele status die de strip geleidelijk wist op te bouwen. Rond '68 worden meer en meer adolescenten en volwassenen bereikt als specifieke doelgroep. Alhoewel het jeugdige publiek voornamelijk geïnteresseerd blijft in de avontuurlijke strip, die hen ontspanning en evasie brengt, gaan meerdere auteurs ook deze verwachtingshorizon van de jonge lezer doorbreken of beter verruimen.

Zoals de striptekenaar zich meer toelegt op de kwaliteit en de mogelijkheden van het beeld, wil de scenarist de inhoud van zijn verhalen verrijken. Er ontstaan gespecialiseerde tijdschriften met semi-wetenschappelijke aanpak (bibliografieën, interviews, recensies...), en vanuit literair-wetenschappelijke hoek wordt belangstelling betoond. Analyses van de eigen mogelijkheden en beperkingen, en vooral historische overzichten verschijnen op de markt. Konkreet stripanalyses zijn echter bijna onvindbaar. Pas eind jaren '70 komt hier enige verandering in, en begint men ook op universiteitsniveau het stripverhaal te onderzoeken.

Op zoek

Wij trokken er dus op uit om na te gaan in hoeverre er aan onze Alma Mater rond strips gewerkt wordt. Al gauw ondervonden we dat het niet makkelijk te achterhalen is, welke tesissen in een bepaald jaar neergelegd werden op een departement, laat staan ze te mogen raadplegen. We baseerden ons op de lijsten van licentiaatsverhandelingen die jaarlijks afgedrukt worden in de *Spiegel der Letteren*, en op informatie die we her en der bijeen scharrelde.

Het blijkt dat strips slechts sporadisch aan bod komen: sinds 1969 (!) een 30-tal tesissen, waarvan een kleine 20 voor rekening komen van de afdeling Literatuurwetenschap van de faculteit Letteren en Wijsbegeerte. Deze 'bedrijvigheid' uit zich vooral in de persoon van professor Ghesquiere. Zij vertelde ons wel dat ze slechts als promotor rond stripverhalen optreedt wanneer studenten daaromtrent zelf voorstellen doen. Haar belangstelling ligt vooral in de strip als bijzondere vorm van 'triviale literatuur'. Deze term - niet noodzakelijk pejoratief - is een omschrijving van die vormen van literatuur, waarin de lezer bepaalde vaste patronen en verwachtingen herkent, en waarin geen vaste waarden doorbroken worden. Hij weet waaraan hij zich kan verwachten, en daarom juist bereken die dingen (bijvoorbeeld ook dokter- en boulevardromanties) een groter publiek: ze

enkele klassieke modellen, die ze ofwel meegekregen hadden gedurende hun opleiding, ofwel overgenomen uit één van de weinige analytische werken.

Buck Danny

Vanwege de simplistische karaktertekening van de hoofdfiguren en de doorzichtige opbouw van de verhalen, brengen de tesissen over Vlaamse strips nauwelijks iets nieuws aan op dat vlak. Hun waarde ligt dan ook vooral in de rigoreuze ontleding van de gebruikte kodes.

Dat is wel even anders voor enkele van de overige tesissen, die we stuk voor stuk zeer interessant en van een hoog peil vonden. (Wellicht vanwege hun internationale karakter, waardoor de promovendi ook veel meer informatie voorhanden hadden). Een opvallend verschil met bestaande naslagwerken is dat deze laatste meestal een hoop ongepubliceerde documenten en materiaal afdraken, zonder aan een diepgaande analyse toe te komen. In de verhandelingen is men gelukkig niet a priori vol lof over het gekozen onderwerp.

Johan Peeters slaagt er bijvoorbeeld na het uitpluizen van de (toen nog) 40 (!) Buck Danny albums in een aantal inkomewenties in de scenario's, alsook een achteruitgang in van het peil van de tekeningen aan te tonen. Bovendien bewijst hij dat de scenarist door een te grote drang naar informatieoverdracht het verhaal noodloos verzwaart (te grote tekstballonnen).

Zeer compleet zijn ook de tesissen over Alex (Edith Vantorre), Blueberry (Michel Dirckx, die 4 representatieve albums pagina per pagina ontleed) en Simon van de Rivier (Rutens Frank). De laatste twee zijn tevens de enige die een specifieke adolescenten- of volwassenstrip behandelen.

Een tesis die een beetje een aparte plaats inneemt tussen de 'overige', is *Traditionele versus Alternatieve Strips* van Luc Keppens. Hierin wordt de klassieke strip (van vóór '68) vergeleken met de moderne. Dit werk is zo boeiend, dat we het (mits toestemming van de auteur) graag een volgende keer volledig bespreken.

Tardi

Op het Departement Archeologie en Kunstwetenschap troffen we 2 zeer recente studies aan. Karin Visser promoveerde in 1984 over Jacques Tardi: de enige tesis die een auteur (en dus het globale oeuvre) als onderwerp heeft. De schrijver trekt zich schitterend uit de slag: Tardi tekent immers wat heet

COLLOHOHOQUIUM

Een groep ondernemende licentiestudenten van het Departement Geschiedenis van de KUL, hebben een aantal belangrijke stripreeksen met historische inslag getoetst op hun geschiedkundige waarde. De grens tussen fictie en waar gebeurde feiten is immers - zeker voor de leek! - niet steeds even duidelijk.

Rond hun bevindingen heeft de werkgroep een tentoonstelling op touw gezet, met als thema *Geschiedenis getekend. Een stripprospectie*. Deze loopt van 22 februari tot 4 maart (meer hierover in de volgende Veto), en in de rand ervan worden ook enkele neevaktiviteiten georganiseerd.

Zo is er op woensdag 24 februari (15 u) een colloquium *Stripverhalen aan de Universiteit* (Fakulteitsgebouw Letteren en Wijsbegeerte, Panoramische zaal, 8ste verdieping).

Speakers daar zijn Bob De Moor, Jean Pleyers en prof. Stols.

Enkele oud-studenten die promo-

veerden met een tesis over strips, komen als gast sprekers hierover vertellen. Hebben reeds toegezegd: - Karin Visser (over Jacques Tardi) en Raf Bergans ("Woord en beeld in de nederlandsstalige strip), Departement Archeologie en Kunstwetenschap.

- Pascal Lefèvre, Departement Communicatiewetenschap over "gatekeeping bij grote stripuitgeverijen".

- Bart Ramakers, Departement Geschiedenis over "Strips. Toekomst zonder geschiedenis?"

- Jan Raeymaekers (weliswaar onder voorbehoud, maar desalniettemin toch) over "Het beeld van Latijns-Amerika in de Belgische strip".

Donderdag 25 februari is er een voordracht door prof. Janssens van Ufsal over strips en de middeleeuwen, in het Sencie-instituut, om 20.00 u.

Als publikaties staan een dossier en een livijge brochure op stapel.

(MK)

'moelijkere strips', en is dus zeker niet makkelijk te analyseren. Vooral het voortdurend wijzen op invloeden van de 'Brusselse School' (waartoe gerekend worden: Hergé, Jacobs, Laudy Cuvelier, De Moor, Leloup) verdient alle lof.

Raf Bergans van zijn kant onderzocht (in 1985) woord en beeld in enkele vroegere albums van Willy Vandersteen en Bob De Moor. Hierbij gebruikt hij grosso modo hetzelfde model als Dirckx voor Blueberry: plaatje per plaatje de aanwezige kodes doorlicht.

Toekomst van Gisteren

Ook op het Departement Geschiedenis werd al een paar maal gewerkt rond strips. In *Het beeld van Latijns-Amerika in de Belgische strip* publiceert Jan Raeymaekers (1982) een uitgebreid overzicht van alle auteurs die een of ander verhaal ginds lieten afspeelen, waarna hij nagaat welke indrukken de natuur, de indianen en daarnaast het politiek bedrijf op de Europeanen hebben nagelaten.

Bart Ramakers trachtte (in 1986) zijn steentje bij te dragen tot het uitroepen van het beeldenanalafetisme dat in academische kringen vaak aangetroffen kan worden: "Visuele Informatie wordt nauwelijks gebruikt, beelden worden enkel aangewend ter illustratie, maar vrijwel nooit liggen zij aan de basis van inhoudelijke analyse: nochtans zijn stripverhalen erg geschikt voor onderzoek naar mentaliteiten en ideologieën

in brede maatschappelijke kringen". De Toekomst van gisteren is een studie van toekomstvisies en de realiteit zoals die uit deze visies blijkt, in Franse en Belgische beeldverhalen uit de periode 1944-1985. In 93 albums bestudeert Ramakers techniek, internationale visie en voorts maatschappij en individu, en toont aan dat toekomstfantasieën of profetieën in stripverhalen in eerste instantie verwijzen naar heden en verleden, wat dan inderdaad een dankbaar object voor historische studie maakt.

Gatekeeping

Resteert ons de faculteit der Sociale Wetenschappen, Departement Communicatiewetenschap. Van de 3 tesissen die hier neergelegd werden, is die van Pascal Lefèvre veruit de interessantste. *De Selektierende Stripuitgevers: een onderzoek naar de gatekeeping bij de grote stripuitgeverijen Dupuis en Lombard* (1986) is een onderzoek naar de criteria die de uitgeverijen hanteren bij het aanvaarden van stripwerk voor publicatie, en de zelfcensuur die de meeste tekenaars zich omwille daarvan oplegen. Het blijkt dat de meesten (vooral de mindere goden) zich vanwege hun onzekere financiële situatie wilens nilens aan de huidige structuur aangepast hebben: men verdient namelijk het meeste geld met langlopende series... maar of dat de kwaliteit ten goede komt, is een andere vraag.

(MK)

KNALPROMOTIES

Gedurende de maanden feb-mar-apr-(mei)
10 dagen vol pension met maxi dubbel dekkers

Benidorm v.a. 5.795 fr
Hotel Sirena

Lloret De Mar v.a. 5.995 fr
Central Park
vanaf 11/04 6.295 fr

Parijs vanaf 23/04 elk weekend v.a. 2.850 fr
Verdere inlichtingen bij:

tijdens kantooruren ma tot zat 9-18 uur

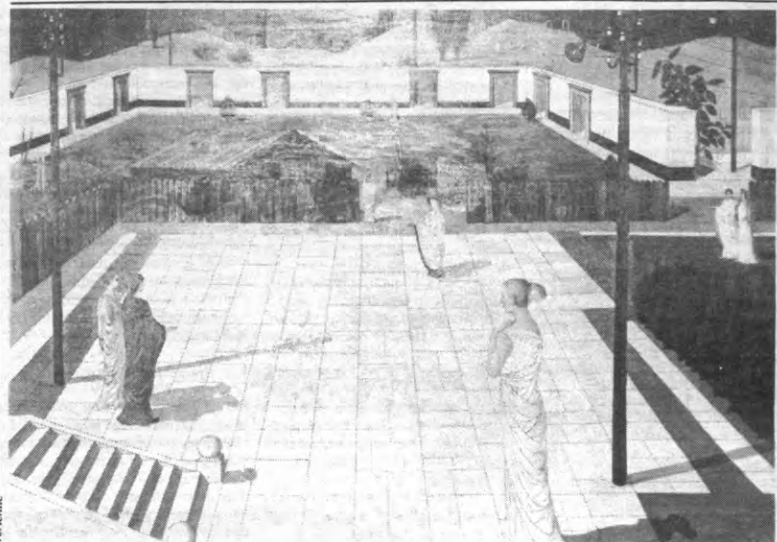
MAXI-HOLIDAYS

Diestsestraat 133
3000 Leuven
☎ 016/23.45.12 en 22.82.64
lic A. 1925

Speciale prijzen voor groepen

vanaf 20 personen
Vliegtuig - BOOT - TREIN - AUTOCAR - EIGEN WAGEN

Gratis vervoer naar de luchthaven

DELVAUX - Je hebt de voorbije jaren gans België 'doorgetreind', op zoek naar dát station waar Pol Delvaux zijn naakten placht te schilderen. Je queste is evenwel zonder resultaat gebleven en nu zwerf je rond tussen de verschillende musea die een Delvaux konden bemachtigen. Wil je deze kunstenaar echter ook eens van zijn andere zijde leren kennen, dan kan je nog tot vrijdag 26 februari een deel van zijn grafieken, tekeningen en akwariën bekijken in de Faculty Club, begijnhof 14/15. Alle werken zijn afkomstig uit privé-bezit en de openingsuren zijn van 10.00 u tot 11.30 u en van 15.00 u tot 19.00 u. De inkom is gratis.

(Foto Filip Dutoit)

Liliane St. Pierre: feesten voor Afrika vinden wij al even erg als zingen over Soldiers of Love. (Foto Filip Dutoit)

Colloquium "De Leek in de Kerk" Nog steeds kleine spanningen

Kerkrechtelijk bestaan er voor de leek in de Kerk nog onvermoede perspectieven. Dat bleek de voornaamste - vrij optimistische, maar op zich behoudsgezinde - konklusie op het colloquium "De leek in de Kerk" van zaterdag 6 februari. Over deze kerkrechtelijke mogelijkheden berichtten we reeds in twee vorige bijdragen. Dit betekent evenwel niet dat er op dat colloquium, terloops, op 'onbewaakte' momenten, geen prangende vragen werden gesteld. De plaats van de leek in de Kerk blijft problemen oproepen, en een paar van die problemen proberen we in dit laatste artikel over het colloquium bijeen te brengen.

Doktor Torfs benadrukte in zijn referaat over de mogelijkheden die het Kerkelijk Wetboek voor de leken in de Kerk schept, de nog onbenutte kansen op het vlak van de kerkelijke bestuursmacht. Ook voor haar verkoningsstaak doet de Kerk steeds vaker beroep op leken. Ze kunnen niet enkel gewijde wetenschappen studeren, maar er zelfs leeropdrachten in ontvangen. En die laatste mogelijkheid biedt gunstige uitwegen, vooral in combinatie met het gelijkheidsbeginsel (de principiële gelijkheid tussen leek en klerikus, zoals die in het nieuwe Kerkelijk Wetboek werd ingelast).

Achillespees

Toch blijven er ook aan die nieuwe Codex nog onbevredigende aspecten. Want van het principe van de *trias politica* of scheiding der machten, is er in de Kerk geen sprake. Er zijn geen onafhankelijke rechtbanken, waardoor bijvoorbeeld de grondrechten van de gelovige moeilijk te realiseren zijn. Voorlopig zijn op dat vlak dus nog geen jurisprudentiële hoogstandjes te verwachten.

Het meest opvallende mankement - Torfs noemde het de Achillespees van de Codex - zijn de beperkte participatiemogelijkheden van leken in de heiligingsmacht. Daarmee bedoelt men de macht om, door middel van de sacramenten, Gods genade over de gelovigen te doen neerdalen. De leek is betrokken bij het huwelijk (het zijn de partners die het sacrament aan elkaar toedienen), in uitzonderlijke gevallen mag hij zelfs dopen, hij mag de Schrift lezen en de kommune uitdelen. Maar bij de overige sacramenten (vormsel, wijding, ziekenzalving, biecht en eucharistie) is enkel een passieve rol voor hem weggelegd. Het gevaar is niet denkbeeldig dat, naarmate de klerici minder talrijk worden, de heiligingsmacht wegens onderbemanning wordt gemarginaliseerd, wat zowel theologisch als praktisch een ramp zou zijn.

Ministeria

Op de jongste bisschoppensynode werd ook uitgebreid aandacht besteed aan de zogenaamde *nieuwe ministeria*. Want op sommige vlakken van het kerkelijk leven

worden een aantal taken steeds vaker aan leken toevertrouwd. De lektoren in de parochiekerk, de catechisten op school of bij de voorbereiding op het vormsel, de ziekenbezoekers, het zijn zelden nog geestelijken.

De vraag is evenwel, of die ministeria moeten worden geïnstitutionaliseerd. In de derde wereld dringt men soms aan op een soort liturgische inkleding van deze nieuwe bedieningen. Op die manier denkt men onder meer continuïteit in de ministeria te kunnen garanderen. Maar de Westeuropese en Noordamerikaanse Kerken zijn daar minder happig op.

Naar de getuigenis van kardinaal Danneels, is de synode er niet echt uitgeraakt. De vraag had te veel kanonieke en theologische implicaties, en wellicht wordt dit een kluit voor een competente commissie. "Synodevaders hebben een edelmoedige hart, en ook best wat intelligente," aldus Danneels (*gestr. in de zaal*), "maar ze zijn niet allemaal specialisten in de theologie of het kerkelijk recht." Toch werd er op gewezen dat niet alles geïnstitutionaliseerd kan worden. Men vermijdt best inflatie van de term 'bediening'. Danneels vertelde over een Amerikaanse *minister of music*. Het bleek gewoon een man te zijn die binnen de muren van een kerk regelmatig eens op een gitaar tokkelde!

Kontra-spionage

Een punt dat op het colloquium, net als op de bisschoppensynode in oktober, heel wat stof deed opwaaien, was de latente spanning tussen de traditionele Katholieke Aktie en de zogenaamde *movimenti nuovi*. De religieuze bewegingen die de Katholieke Aktie uitmaken, willen de wereld van binnenuit evangeliseren, willen elk milieu aanpakken vanuit datzelfde milieu (katholieke arbeidersbewegingen of vrouwenbewegingen, ...). Danneels noemde dit de "homeopatische methode, zacht en met respect voor pluriformiteit".

De methode van de nieuwe lekenbewegingen (de Focolarini, Opus Dei, de Christianidad, ...) is aggressiever, "allopatrisch" in de terminologie van Danneels. De charismatische bewegingen wachten niet op wat de wereld hen biedt, ze hebben zelf iets te bieden.

Het fenomeen van die nieuwe evangelische bewegingen is geen detail. Opus Dei telt zowat 80.000 leden, en de Focolarini van Chiara Lubich zijn vertegenwoordigd in maar liefst 146 landen. "Dat zijn er evenveel als Coca-Cola, maar het zijn wel niet dezelfde landen," wist de kardinaal te vertellen.

Die charismatische aanpak werpt onmiskenbaar vruchten af. Het lijkt de enige manier te zijn om nog nieuwe bekeerlingen te stimuleren. Anderzijds is niet iedereen onverdeeld gelukkig met de radicale methode. De lokale herders voelen zich ronduit gepasseerd. Want deze supra-nationale bewegingen weigeren zich in te schakelen in de lokale pastorale structuren. Bovendien beroepen ze zich tot vervelens toe op de goedkeuring van de paus, en zetten zo de bisschoppen buiten spel.

In landen als Italië zijn de spanningen hieromtrent ongetwijfeld heel groot. Voor onze streken evenwel minimaalseerde de kardinaal de problemen. "Er is geen reden om alarm te slaan, wat ik ook nooit heb beweerd. Onlangs meldde een krant uit Limburg weliswaar het tegenstelde, maar ze hadden dan ook hun sportjournalist afgevaardigd."

Achteraf, bij de schriftelijke vragen uit het publiek, moest Danneels toch "kleine" spanningen toegeven. Een vraagsteller merkte op dat Opus Dei en de andere *movimenti* niet over dezelfde kam geschoren mogen worden. Opus Dei heeft een kerkrechtelijk statuut; het is een persoonlijke prelature, een bisdom zonder territorium dat, los van de bisschoppen, rechtstreeks onder het gezag van de paus staat. Juridisch een juiste opmerking, maar de synodevaders hebben, net als de meeste bisschoppen, Opus Dei als een incisieve beweging beschouwd, en Danneels wees erop dat je hen niet kunt belleten te denken wat ze willen.

Ook bij ons infiltreren de nieuwe lekenbewegingen soms heimelijk de traditionele Katholieke Aktie. "Maar ik kan toch geen kontra-spionage organiseren," zuchtte kardinaal Danneels.

De vrouw

Het delicate probleem bij uitstek, is de plaats van de vrouw in de Kerk. En voorlopig zit de zaak muurvast: de wijding blijft voortgehouden aan de mannen, op de diakenwijding na. Tijdens de synode heeft de pers Danneels dé voorvechter van de vrouwelijke diakens genoemd. "Fel overdreven. Ik was de enige spreker op de zaterdagzitting, op zondag was er geen zitting, en dus stond het maandag in alle kranten."

Op het colloquium heeft Danneels naar aanleiding van het vrouwenprobleem in de Kerk uitgebreide taalfilosofi-

Een stuwmeer voor Dapaong-Togo "Volgend jaar misschien een Vierde-Wereldproject"

Terwijl het de voorbije weken menig student bloed, zweet en tranen kostte om zijn stiften voor de Damiaanaktie, of zijn blokjes en stickers voor de Vredeseilanden verkocht te krijgen, hadden de mensen van Student-Aid geen enkel probleem om duizenden studenten op de been te krijgen ten voordele van hun project in Togo. Heel Vlaanderen één week in de ban van Student-Aid, of hoe krijg ik zomaar even vier miljoen frank bijeen.

met prachtige versies van *Wild Thing* en *It's a Man's, Man's World*, respectievelijk van The Troggs en James Brown. Na de LSP Band moest echter elk muzikale smaakgevoel het ontgelden toen de *Leuvense studentenfanfare* een potpourrie ten beste mocht geven, gaande van 'Hoe schoon op de wereld...' tot 'En dat we toffe jongens zijn...'. De Skyblasters maakten evenwel alles weer goed en zorgden voor een beresterke afsluiter van de Happening.

Backstage

Ook in de andere vijf steden liep alles gesmeerd. In cijfers omgezet liep men bijvoorbeeld in de straten van Brussel eventjes 150.000 BF bijeen en in Kortrijk at men voor 115.000 BF pannekoeken ten voordele van hongerend Afrika. Daar blijft het trouwens niet bij: de komende weken - tot eind februari - stort Student Aid zich op de kleinere steden en de secundaire scholen. Ondanks dit succes blijven er toch nog grote leemten te vullen. Inhoudelijk had Student Aid nog te weinig te bieden. De nadruk op massale deelname laat dat bijkbaar niet toe. Maar men moet toch niet bang zijn om het grote publiek te verliezen door een inhoudelijk meer uitgewerkt programma. Als men op een happening als in de Manhattan zo een massa bijeenkrijgt, is het toch de ideale moment om enige informatie te verstrekken over het hoe en waarom van Student Aid en hun project. Dat is men, onder andere woensdagavond, al is het maar bij de aankondigingen tussendoor, teveel uit het oog verloren. Wij echter gingen die avond ons oor te luisteren leggen bij de organisatoren. Backstage deed het gerucht de ronde dat de keuze op dat project van Vredeseilanden was gevallen "omdat het preventief is en omdat de plaatselijke bevolking er maximaal bij betrokken wordt. Bovendien is het project duidelijk afgelijnd en haalbaar voor Student Aid". Hun groot vertrouwen in Vredeseilanden impliceert echter geen vaste samenwerking met deze organisatie, "want voor '89 is bijvoorbeeld een Vierde-Wereldproject niet uitgesloten".

Intussen is het streefcijfer van 4.000.000 BF voor '88 bijna bereikt dankzij de full-time inzet van een uitgebreid organisatieeam. Een extra stimulans om er volgend jaar mee door te gaan.

Tine Vanheesvelde
Filip Dutoit

Blasters

Wat volgde werd over de ganse lijn goed bevonden en de reacties van het publiek leger er niet om, vooral toen de LSP-juke box het podium op mocht. Waar het mannelijk deel van het publiek flipte op een kortere roekende Liliane St-Pierre, kreeg menige mens de moeite om Bart Peeters op de planken kwam. Maar het was vooral Kurt van Eeghem die een sterke indruk maakte

sche beschouwingen ten beste gegeven. Er zouden twee verschillende talen gehanteerd worden, een rationeel-efficiënte taal (*à la limite* de computertaal), en een suggestief-poëtische (het Hoog-). In deze discussie praat men volgens hem naast elkaar. De laatste truuk om het probleem aan te kant te schuiven. Dat leek de kardinaal zelf toe te geven.

Het is zonder meer duidelijk dat het

probleem niet eeuwig uit de weg gelopen kan worden. IPB-voorzitter Agnes Pas was - ondanks haar gebruikelijke charme - dan ook niet verkeerd te verstaan: "Het is gezond om samen even te lachen. Maar het kan niet blijven bij dat sloaganeke lachen."

Benoit Lannoo
Jan Opsomer

KROEGENTOCHT

Indien je brandt van verlangen naar een zuipartij, dan zul je snel moeten zijn. Tot 18 februari kun je je frustraties nog wegspeelen door deel te nemen aan de "Fakbar-Kroegentocht". De af te schuimen uitbatingen zijn: huis der rechten, doc's bar, nursika, politika, sportzak, axentis, stamper, L & W, shrink en mercuri. Het weghschuimende vocht dat je daar wordt aangehouden, bestaat uit: Pils, Hoegaarden, Rodenbach, Duvel,

Palm, Pisang, Safari, rode wijn, Kriek of Base Pale-Ale. Om het in minder nuchtere tijden wat overzichtelijk te houden, is er ook een bierboekje in omloop. De aankoop van dit kleinnood geeft je recht op 10 drankjes, één per keer te consumeren in elk van de fakbars. Deze bierboekjes zijn verkrijgbaar bij de deelnemende fakbars. Snel zuipen zal de boodschap zijn, want op carnaval is je boekje lekker niet geldig.

Kijk eens aan! Allemaal Belgisch, tot de kamerplant toe.

(Foto Hendrik Delagranghe)

Modeshow Ekonomika

Belgische konfektie niet langer anoniem

Belgisch witloof, Belgische vis, Belgisch bier, Belgische antiek..., de hele Belgische rage werd in gang gezet door het ITCB (het Instituut voor Textiel- en Confectie van België). Het ITCB, een parastatale instelling, werd in 1982 opgericht in het kader van het Textiel- en Confectieplan, een vijf-jarenplan dat de zieke sektor er weer bovenop moest helpen. Het ITCB durfde het als eerste aan om met het label 'Dit is Belgisch' op de proppen te komen, en de negatieve vooroordelen tegenover Belgische produkten om te buigen. 'Dit is Belgisch' is nu een waarborg voor kwalitatief hoogstaande produkten. Zelfs de koning draagt vaak een Belgisch pakje, net als de Rode Druivels. We hadden een gesprek, 27 hoog en met een adembemend zicht op Brussel, met Lieve Decock, commercieel directeur van het ITCB.

Veto: Het ITCB staat vooral bekend als realisator van het halfjaarlijkse magazine 'Mode dit is Belgisch' maar heeft daarnaast nog tal van andere activiteiten. Kunt U die eens kort toelichten?

Decock: «Wat commerciële aangelegenheden betreft, zijn er een aantal groepen-activiteiten. Het tijdschrift 'Mode dit is Belgisch' is inderdaad nog maar het topje van de ijsberg. We hebben ook de tegenhanger ervan in textiel. Minder bekend weliswaar omdat het een vakblad is. Het wordt jaarlijks uitgegeven, in het het Engels, naar de internationale markt toe.»

«Verder zijn wij met zowel textiel als konfektie op de grote binnen- en buitenlandse beurzen aanwezig en doen wij de promotie rond een aantal van die beurzen.»

«Andere groepen van activiteiten zijn de marketingonderzoeken waarvan de resultaten ter beschikking van de sector gesteld worden, de trend-informatie die het Instituut over de hele wereld bijeen zoekt en dan doorspeelt vooral naar de textielsector, de wedstrijden: de Gouden Spel in konfektie en de Designerswedstrijd in textiel. En dan hebben we nog een ko-productie met de BRT en de RTBF.»

Veto: Hebt U een zicht op de resultaten van al deze activiteiten die de Belgische mode en het textiel moeten promoten en stimuleren?

Decock: «Het hangt ervan af op welk niveau je dat bekijkt. In verband met de tewerkstelling, want dat is toch een belangrijke parameter, kunnen we stellen dat de doelstellingen van het oorspronkelijke Textielplan bereikt werden. Tussen 1980 en 1985 behielden de textiel- en konfektiesector samen 100.000 arbeidsplaatsen.»

«Een andere manier om de resultaten te evalueren is de omzet en de export bekijken. Het is echter zeer moeilijk om individueel de eventuele omzetting, te danken aan de campagne, voor een bepaald bedrijf te meten. De campagne is trouwens wat we noemen een gene-

riek campagne. Het is niet de bedoeling 1 bepaald produkt te verkopen, rokje A of bloesje B, maar een positieve basis te creëren.»

Veto: Bij de remonte van de Belgische mode zijn andere andere de 'Anwerpse zes' (Dirk Bikkemberg, Ann Demeule meester, Marina Yee, Dirk van Saene, Dries van Noten en Walter van Beirendonck) op het voorplan getreden. Ze 'maken' het, maar hier kunnen ze hun kollektie nauwelijks kwijt, 95% (dixit De Morgen) wordt in het buitenland verkocht. Is dat omwille van de mentaliteit, de prijs...?

Decock: «Ik ken dat cijfer niet. Ik weet het niet. Uit een peiling bij de Belgische bevolking is wel gebleken dat 8 maximum 10% van die bevolking zich als avant-garde beschouwt. De kollekties van de Zes zijn, de een al wat meer dan de ander, avant-garde. Misschien ligt daar de reden.»

Veto: Hebt U een profiel van de koper van Belgische mode?

Decock: «We hebben alleen een profiel van de koper van het magazine 'Mode dit is Belgisch'. Deze behoort tot de leeftijdsgroep 30 tot 35 jaar, is bedienende en besteedt per maand toch een redelijke som aan kleren. Een duidelijk jong publiek zonder daarom een tienerpubliek te zijn.»

Veto: De volgende 'Mode dit is Belgisch' zal uit drie delen bestaan. Er is een apart deel voor de Belgische avant-garde en voor kindermode. Is dat een eenmalig

initiatief of wilt U dat in de toekomst blijven doen?

Decock: «We willen dat blijven doen maar eerst moeten we de evaluatie van onze eerste drialing afwachten. Na acht edities ongeveer in dezelfde formule gelopen te hebben moesten we nieuwe lucht pompen in het boek, in het concept zelf. Maar ook in de onderliggende stroming van produkten is een tendens ontstaan die leidt naar meer segmentatie. Vijf jaar geleden kon er geen sprake zijn van Belgische avant-garde, ze bestond gewoon niet. Nu is het produkt er, niet alleen via de Zes maar ook via andere ontwerpers, en kunnen we er promotie rond maken.»

Veto: Maar waarom plaats U die avant-garde eigenlijk apart? Het lijkt er een beetje op dat het boek zelf heel commercieel moet zijn met de avant-garde in een hoekje?

Decock: «Avant-garde leent zich uit zichzelf tot een speciale en aparte behandeling. Het woord is zo, het produkt zo, de categorie apart. We kregen nogal wat kritiek van de producenten als we hun kledingstukken in de gewijzigde styling voorstelden in 'Mode dit is Belgisch'. Nu de avant-garde uit de prêt-à-porter gehaald is, moeten de mensen die voor BAM (Belgische avant-garde) de styling doen en de foto's maken, niet meer afgeremd worden.»

Veto: Hoe zou U de identiteit van de Belgische mode omschrijven?

Decock: «Zowel in de merkenloze- als in de merkensector zijn we sterk geworden. Voor 1982-83 was de produktie van Belgische konfektie hoofdzakelijk anoniem. We waren bekend als goede producenten en vervaardigden zowel in textiel als in konfektie produkten voor onder andere grote Franse merken, zonder een eigen merkenpolitiek te hebben. Zo'n politiek kan echter een goed wapen zijn tegen goedkope invoer uit vooral het Midden-Oosten. Een merkenpolitiek is natuurlijk wel meer dan het bevestigen van een etiket in een kledingstuk. De hele distributie en de mediapolitiek moeten erop afgesteld worden. Er is stilaan een evolutie gekomen. Via 'dit is Belgisch' zijn heel wat bedrijven in contact gekomen met publiciteit in konsumentenbladen, in vakbladen, er is een enorme evolutie geweest op het vlak van de modiefotografie. Dus zowel iedereen die in dit wereldje funktioneer is meegeroeid. Van stilisten tot fotografen. Om het nu specifiek over de identiteit van de Belgische mode te hebben: Belgische mode heeft voor mij, en dat is mijn persoonlijke visie, een ijzersterke traditie, een produktie die zeer goed op punt staat en eraan toegevoegd een totaal nieuwe creativiteit.»

Veto: U draagt dus zelf Belgische mode?

Decock: (lachend) «Wat dacht u?»

Trui Moerkerke

Op 18 februari organiseert Ekonomika een Dag van de Mode. Zie agenda

19 AGENDA

Samenstelling: Jan Van der Linden

Maandag 15 februari

- 16.00 u **LEZING** Grecs en indigènes dans l'Adriatique Méridional du 8ième au 4ième siècle avant J.C. door gastprof. d'Andria, in L & W. Be verd., org. dep. Archeo/Kunstwet.
- 20.00 u **HET GEBEUREN** Zuckerbaby (Adlon, 1985), de onmogelijke liefde van een te dikke vrouw, in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.
- 20.00 u **LEZING** Jonge helden en oude rotten in het vak: F. Van Peer (de mens achter de prehistorie) en prof. Vermeersch (mens en klimaat in de Nijlvallei vanaf 30.000 jaar geleden), in MSI 00.14, Ravenstr. 46, ink. 30, org. Alfa.
- 20.00 u **KONCERT** Het Nieuw Belgisch Kamerorkest (solist: Walter Boeykens), met werk van Beethoven, Brahms, Weber, in Stadsschouwburg, org. CC.
- 22.30 u **HET GEBEUREN** Beyond therapy (Altman, 1987), de gevolgen van een seintje in een hartsrubriek, in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.

Dinsdag 16 februari

- 11.00 u **LEZING** L'architecture paléochrétienne d'Hierapolis de Phrygie door gastprof. De Bernardi, in L & W. Be verd., org. dep. Archeo/Kunstwet.
- 19.30 u **TEATER** Nachtwake van Lars Norén door het K.V.S. Brussel, in Stadsschouwburg, org. CC.
- 20.00 u **HET GEBEUREN** Zuckerbaby (Adlon), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.
- 20.30 u **VIDEO** I do not know what it is I am like en Ganapati/a spirit in the bush, in 't Stuc, org. Stuc.
- 21.00 u **SPORTRAAD'S FEESTWEEK** Karnaval-Schaats-TD, in IJsbaan Haasrode, gratis busdienst, ink. 50, schaatsen 60, org. Sportraad.
- 22.30 u **HET GEBEUREN** Beyond therapy (Altman), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.

Woensdag 17 februari

- 14.00 u **SPORTRAAD'S FEESTWEEK** Eindronde interkulturele bekercompetities, aan 't Sportkot.
- 17.00 u **LEZING** Can there be a Christian Philosophy? door prof. Phillips (Wales), in het HIW, Kard. Mercierplein 2, ink. gratis, org. HIW.
- 19.00 u **SPORTRAAD'S FEESTWEEK** Demonstrationwedstrijd rolstoelbasket Doska Herent-Wapper Antwerpen, aan 't Sportkot.
- 20.00 u **LEZING** De wereld in wit-zwart, de geschiedenis en de vormen van racisme door A. Sivandan, in Isol, Vesaliusstraat, org. vzw Open grenzen.
- 20.00 u **SPORTRAAD'S FEESTWEEK** Basket Macabi - Universitaire ploeg KUL, aan 't Sportkot.
- 20.00 u **HET GEBEUREN** Zuckerbaby (Adlon), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.
- 20.00 u **DEBAT** Het toenemend belang van Azie in een éénwordende wereldcultuur, met prof. Van de Walle, Van Gulik (Leiden) en Batu (Gent) en Frans Boenders (BRT), in Grote Aula, org. Eoos.
- 20.30 u **SPORTRAAD'S FEESTWEEK** Volleybalopper Lennik - Roeselaere, aan 't Sportkot.
- 21.00 u **CAFE-CHANTANT** Trance, jazz, in de Stucbar, ink. gratis, org. Stuc.
- 22.30 u **HET GEBEUREN** Beyond therapy (Altman), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.

Donderdag 18 februari

- 11.00 u **LEZING** Our not understanding God door prof. Phillips (Wales), in het HIW, Kard. Mercierplein 2, ink. gratis, org. HIW.
- 20.00 u **SPORTRAAD'S FEESTWEEK** Interkulturele sportkwis, met talrijke vedetten, pres. Leo Vandersteel, in de Grote Aula, ink. 40.
- 20.00 u **HET GEBEUREN** Frida (Leduc, 1984), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.
- 20.00 u **KONCERT** De konservatoriumafdeling van het Lemmensinstituut, simultaanconcert in 5 zalen, in Herest, 53, ink. 120, org. Lemmensinst.
- 20.30 u **DANS** Les petites morts van en door Nicole Mossoux en Patrick Bonté, over voedsel, in Vlamingenstr. 83, ink. 150/200, org. Stuc.
- 20.30 u **GOKKEN** Traditionele Casino-avond in De Spuyte, aan 't Sportkot, ink. gratis, org. Apollon.
- 20.30 u **VIDEO** Anne Trister (Pool, 1985), in Vaartstr. 16, ink. gratis, org. Pieter Coutereel vzw.
- 22.30 u **HET GEBEUREN** Beyond therapy (Altman), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.
- 20.00 u **LITERATUUR** Mon Detreuz en Nikolai Gogolj (reeks: Krachtlijnen van de Roman), in Stuc, org. Univ. Werkg. Literatuur.

Vrijdag 19 februari

- 20.00 u **HET GEBEUREN** Frida (Leduc), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.
- 20.30 u **DANS** Les petites morts van en door Nicole Mossoux en Patrick Bonté, in Vlamingenstr. 83, ink. 150/200, org. Stuc.
- 22.30 u **HET GEBEUREN** Beyond therapy (Altman), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. DAF.

Zaterdag 20 februari

- 22.00 u **WEEKENDFILM** Blue Velvet (Lynch, 1986), een zonderlinge film met masochisten en psychopaten, in 't Stuc, ink. 60/80, org. Stuc.

Maandag 22 februari

- 20.00 u **LEZING** Jonge helden en oude rotten in 't vak: J. Driessen (Dikta-diggers, nieuwe opgravingen in Oost-Kreta) en prof. Waelkens (Prospekties in Pisidië), in MSI 00.14, ink. 30, org. Alfa.
- 20.30 u **DANS** Les petites morts van en door Nicole Mossoux en Patrick Bonté, in Vlamingenstr. 83, ink. 150/200, org. Stuc.

TENTOONSTELLINGEN

Paul Delvaux: schilderijen (privé-bezit), tot 29 februari, van 10.00 tot 12.00 en van 14.30 tot 19.00 u, in Faculty Club, aan 't Groot Begijnhof, ink. gratis.

Van alles: Selectie van Medica's Kot-art, aquarellen en tekeningen van Lydia De Ganck en olieverschilderingen van John Smets, tot 3 maart, in UZ. Gasthuisberg, ink. gratis.

Hierapolis d'Frigia: 30 jaar Italiaanse opgravingen in Hierapolis (Turkije), van 17 tot 28 februari, van 11.00 tot 18.00 u, in L & W. Bljide Inkomstr. 21, ink. gratis.

Geschiedenis getekend: een stripprospektie, van 22 februari af, in de Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein.

Christian Ausloos: tot 28 februari, van 10.00 tot 18.00 u, in het provinciemuseum, Van Humberck-Piron, Mechelsevest 108.

En vergeet vooral
UW
PAASEKSAMENS
niet